

POSTAL REGD.NO.PRAKASAM/16/2021-2023

REGD.NO. 37926/83

ESTABLISHED : 1983

వే 2021

వె - ₹ 10.00

సంయుబాబా

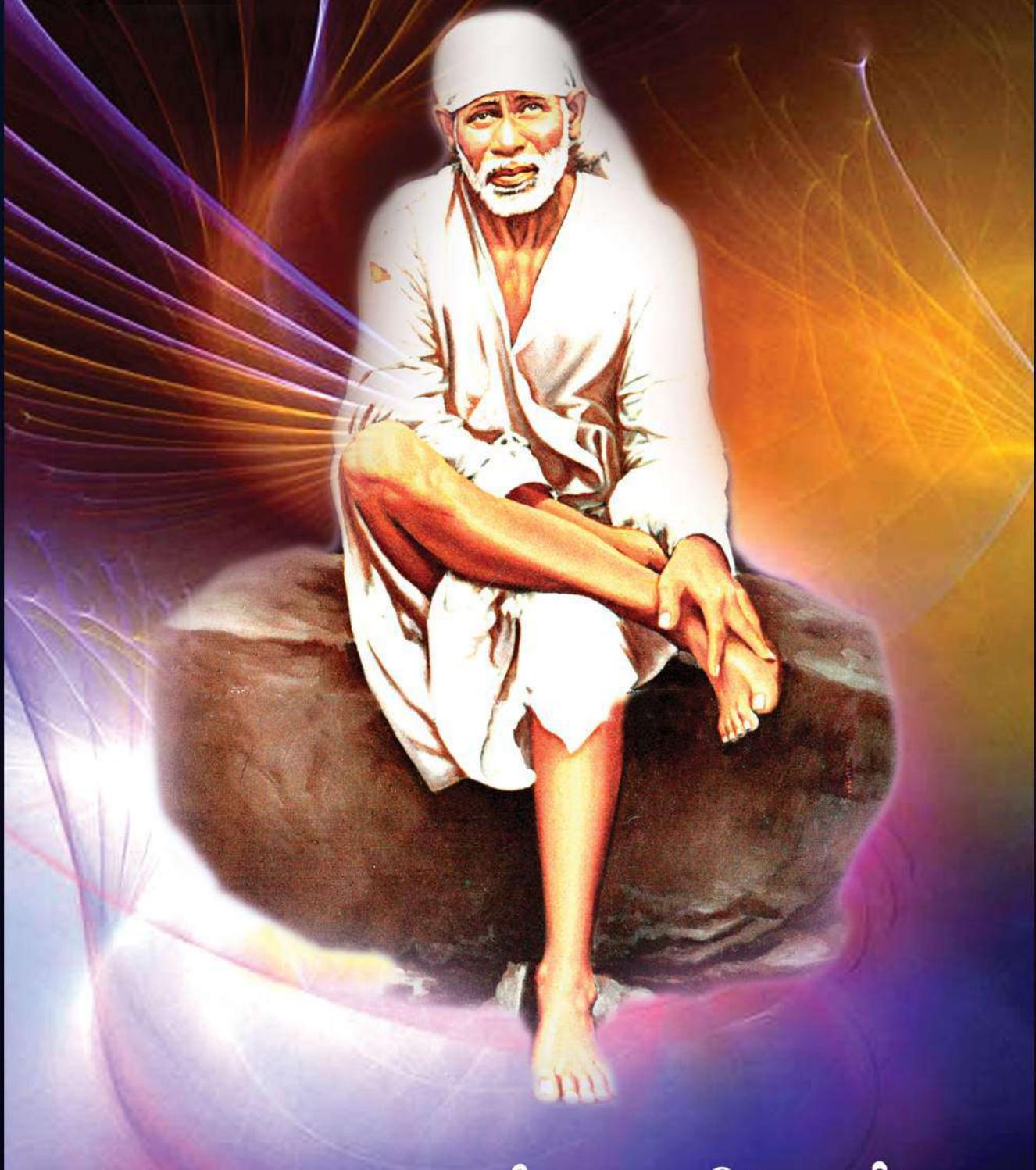
ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మానవత్రిక

సంపుటి: 39 సంచిక: 01

శ్రీ చంద్రశేఖరేంద్ర సరస్వతి సాధ్వమి, జయంతి (20-05-2021)

బూలల శ్రీ సాయి లీలామృతము

శ్రీమతి అడిదం వేదవతి

ఉంఘాన్ని రూపుమాపుకోవడమే ఆధ్యాత్మికణ !

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్షిరాల భరద్వాజ

ఈ అనంతమైన ప్రకృతిలో తమ జీవితావసరాలను సాధించుకుంటూ, జీవిసి కొనసాగించుకుంటూ జీవించి నశిస్తాయి. ఇందుకషపరవైన కృషి చేయటానికి మాత్రమే తగిన ప్రజ్ఞ కలిగి పుంటాయి. కనుక ఆ ప్రాణులకు నిత్యజీవితావసరాలకు అన్యంగా తృప్తి-అసంతృప్తి అనే ద్వంద్యాలున్నట్టు తోచదు. అందువలన వాటి వ్యక్తిగత జీవితాలుగాని, సామూహిక జీవితాలుగాని ధర్మధర్మాలు, ప్రగతి, తిరోగతులు అనే ప్రశ్నలే లేకుండా గడిచిపోతాయి.

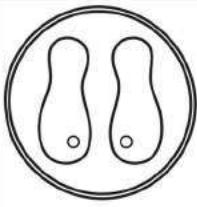
కాచి మను కలిగిన మనిషి జీవితములా కాదు. నిత్యజీవితావసరాలు యెంతగా లభించినా మనిషికి తృప్తి, శాంతి పుండ్రవు. ఒకవంక జిజ్ఞాస, రెండవంక తమ జీవితాలను వ్యక్తిగతంగా మరింత సుఖశాంతి సంయుతంగా చేసుకోవాలని మానవులందరూ తాపత్రయపడతారు. వ్యక్తులు వారి వారి మానసిక పరిపూర్వాలనుపరించి ఈ లక్ష్యాలను సాధించుకోడానికి వివిధ సాధనాలను యెన్నుకొనే సాధనాలు.

తాపత్రయపడతారు. సుఖము, కీర్తి, డబ్బు, యింటియలోలత, కళలు మొదలైనవి మానవులు సామాన్యంగా యెన్నుకొనే సాధనాలు. కానీ ఈ లక్ష్యాలను యెందరు యెన్ని స్నాయిలలో సాధించుకోగలుగుతున్న పీఠిలో ఒక్కలికి తృప్తి, శాంతి కలుగకపోవడమే ఆశ్రయం. అంతేకాదు పీఠిలో ప్రతి ఒక్కరూ తామెన్నుకున్న లక్ష్యాలను సాధించుకోడంలో స్నార్థమవుకారాలకు లోసై, రాగద్వేషాలను పూసి వివిధ స్నాయిలలో ధర్మానికి దూరమవడానికి కూడా వెనుకడరు. అందువలన ప్రతి ఒక్కలికి జీవితమూ అనేక రకాలైన అవరోధాలకు, ప్రతిషుటులకు, దోషిణీలకు గురోతుంది. సుఖానికోసం పగుగెత్తించే మానవుల మనస్సే జీతిలో ప్రతి ఒక్కలిసీ ప్రకృతిలో మరే జింతుపులూ పొందలేసి అశాంతికి, దుఃఖానికి గులచేస్తుంది.

ఈ సత్యాన్ని గుర్తించిన కొచ్చిమంచి ప్రతిభావంతులు మానవ జీవితానుభవంలోని అంశాలైన ప్రకృతి, మానవజీవితము, మనస్సుల తత్త్వాన్ని లోతుగా పరిశీలించి యట్టి

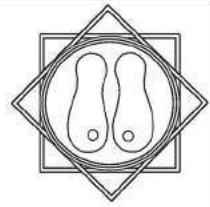
దుఃఖానికి, అశాంతికి కారణాలను గుర్తించారు. వాటిసి సలభిద్యకొనడం ద్వారా మానవుడు తృప్తిని, శాంతినీ పొందగలడని గుర్తించారు. ఈ పద్ధతిని ఆత్మజ్ఞానము, ఆధ్యాత్మికత అన్నారు. ఇట్టి వారే మన ప్రాచీన బుఫులు, వివిధ దేశకాలాలలో ఉద్యివించిన మహానీయులు. ఇట్టివారే మానవ చలతలో ఉద్యివించకుంటే మానవ జూతంతా పతుప్రాయమైన జీవితాన్ని గడుపుతూండి. అంతకంటే గూడా యెంతో హీనము, బాధాకరమూ అయిన బిషపలయంలో చిక్కియుండేదే.

వేదాలు, ఉపనిషత్తులు దగ్గర నుండి బైజుల్, ఖురానుల పరకు గల బిష్ణుజ్ఞాన సమస్యాతమైన పరిత్ర గ్రంథాలస్తే యట్టి మహానీయుల వలన మనకు ప్రపాఠించబడినవే. ప్రాకృతికము, ప్రాశ్వికము అయిన జీవితం కంటే మహాత్ప్రస్థము, పరమ పరిత్రము, ఆనందకరము అయిన జీవిత విధానమెకటున్నదని పీఠ వల్లనే మనకు తెలిసించి. అయితే ఈ పరిత్ర గ్రంథాలలోని గంభీరమైన భావాన్ని, జీవితకశను సామాన్యాలు అర్థం

స్వామిభారద్వాజ

ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మాసపత్రిక

OFFICIAL ORGAN OF SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

సంపుటి:39

మే-2021

సంఖిక:01

పరమపూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగాలచే స్థాపించబడిన వ్యక్తిక పతిక,
మన 'సాయిబాబా'

విషయ సూచిక

01.	దుఃఖాన్ని రూపుమాపుకోవడమే ఆధ్యాత్మికత!	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	03
02.	అవధూత శ్రీ చివటం అమ్ర	శ్రీమతి టి.శారదా వివేక	06
03.	పరిపూర్ణ	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	10
04.	సత్కారాయిల వల్ల మంచి ఎప్పుడూ తుంది!	శ్రీ శ్రీ శ్రీ చంద్రశేఖరేంద్ర సరస్వతి సౌమి వారు	11
05.	వార్తాలాపము	శ్రీమతి అడిదం వేదవతి	13
06.	శ్రీ సాయిబాబా ప్రసాదించిన పన్న కథ	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	16
06.	స్థితప్రస్తావు	శ్రీ రామచంద్రరావు	18
07.	బల్యంత నాచే	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	22
08.	ధ్యారకామాయి అనుభవమండపము	శ్రీమతి యం. పద్మావతి	25
09.	ఆచార్యుని అద్భుత లీలలు	శ్రీ మల్లికార్ణన్	26

చిరునామా

Sri Manga Bharadwaja Trust,
Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar,
Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 500068
Phone No. +91 - 74160 41550
www.saibharadwaja.org
www.saimasterforums.org

ఛిఫ్ ఎడిటర్: డా॥ ఆర్.ఎస్. శిథర్, పిహాచ. టి

చందు వివరములు

విడి ప్రతి	:	రూ. 10-00
సంపత్తుర చంద	:	రూ. 100-00

సామయికి మాసప్రతిక

చేసుకొని అనుసలంచగలగడాలికి కేవల ర్థంథ పరిజ్ఞానమే చాలదని ఈ ర్థంథాలశీ చెబుతున్నాయి. అవి చెప్పిన మార్గాన నడచి, వాటిలోని సత్యాన్ని అనుభవగతం చేసుకొన్న చరితార్థులైన వారి సాంగత్యము, బోధ అవసరమని ఈ ర్థంథాలు మరలా మరలా నొక్కి చెబుతున్నాయి.

ఉదాహరణకు వేదాలను ఉత్తములైన వేదవిదుల నుండి అర్థయుక్తంగా అధ్యయనం చేయినిదే అవి ఖిర్మకమోతాయని అటు తుతులు, సాయినావార్యునివంటి వేదవిదులు చెబుతున్నారు. అలాగే ధర్మశాస్త్రులుగూడ పూర్ణులైన మహాసీయులనుండి వాటి అర్థాన్ని, ధర్మసూక్ష్మాన్ని గ్రహించి ఆచరిస్తే మాత్రమే ధర్మాలు ఫలవంతాలోతాయని చెబుతున్నాయి. ఈ సూత్రమంతటినీ శ్రీ కృపుడు భగవంతులో (అధ్యాయం 4, శ్లో|| 34) "త్వాఖ్యాతి ప్రణిపాతేన..." అన్న శ్లోకంలో పొందుపరచాడు.

కనుక ఆధ్యాత్మికము, ధార్మికము అయిన జీవితానికి నాంచి పరిపూర్ణుడైన మహాసీయుని ఆశ్రయించడంతో ఆరంభమవుతుందని చెప్పాలి. అంతపరకూ మనం పాటించే ధర్మాలశీ సలిపే ధర్మకార్యాలశీ మన జీవితాలు, మనస్సులు మలంత హీనస్తితికి బిగబారకుండా మాత్రమే కొంతపరకైనా ఉపయోగపడగలవు. అందుకే తెలియకపాటియనా పూర్ణుడైన మహాసీయుని ఆశ్రయం లభించేపరకూ ధర్మాన్ని యథాశక్తి ఆచరిస్తూ పుండుమన్నారు పెద్దలు. కాని అట్టి మహాసీయులు లభించాక "సర్వధర్మాన్ పరిత్యజ్య..." అన్న శ్లోకంలో చెప్పినట్లు మనకు శాస్త్రాలతో పనిలేదు. సర్వ

ధర్మజ్ఞుడు, పరమ శ్రేయోభలాపి ఆయన సద్గురువే మనకపసరమైన ధర్మాలను - శ్రీకృపుడు అర్ఘునునికి తెలిపినట్లు చక్కగా తెలుపగలడు. ఆయన చెప్పే నిగూఢమైన సత్యాలను మనమర్థం చేసుకొని విశ్వసించలేకపాటితే - శ్రీకృపుడు అర్ఘునునికి విశ్వరూప సాక్షాత్కారమిఖ్యానట్లు తగిన ఆధ్యాత్మికానుభూతిని ప్రసాదించి, తగిన విశ్వసాన్ని అవగాహనమూ మనలో కలిగించగలరు. అందుకే సద్గురువును విశ్వసిస్తే చాలునని, వేరు శాస్త్రాలతో పనిలేదని శ్రీ శిలాదీ సాయిబాబా మంటాపథంగా చెప్పారు. ఉత్తముడైన వైద్యుడు లభించాక మన పరిమితమైన వైద్య పరిజ్ఞానంతోగాని, ఆసంఖ్యాకమైన వైద్య ర్థంథాలతోగాని ఏమి ఏని? అయినా వాటినే పట్టుకుని ప్రాకులాడేవాడి పరిమిత జ్ఞానానికి ఉత్తమ వైద్యులివంటి సద్గురువు చెప్పే బోధ అర్థంగాక ఉత్తమ శ్రేయునును పొందే సదవకాశం జారిపాశితుంది.

భగవంతుడి అనుగ్రహం వలన, మానవుల మహాధ్యాగ్యం వలన అటువంటి పరిపూర్ణుడైన మహాసీయులు చలతులో పొడుగునా ఉద్భవిస్తునే ఉన్నారు. ఏ దేశకాలాలకు చెంబిన ప్రజలు ఆయా దేశకాలాలతో ఉద్భవించిన మహాసీయుల నాశ్రయించాలని "తల్పిచ్చి ప్రణిపాతేన..." అన్న శ్లోకంలోని భావమని కొంచెమాలోచిస్తే తెలుస్తుంది. భగవంతులో కృపుడు వాచా చెప్పిన ప్రతి విషయాన్ని శ్రీ సద్గురు సాయినాథుడు తన భక్తులకు దివ్యానుభూతుల ద్వారా తెలియచేశారని సమర్పిసే వారి చలతను చూస్తే తెలియగలడు. ఇటువంటి మహాసీయులు

ఆయాదేశకాల పరిస్థితులకు అనుగుణమైన లీతిన ఆధ్యాత్మిక విద్యను బోధిస్తుండడమే యిందుకు తార్మాణము, పొలభ్యము గూడా. అంతటి మహాసీయుడైన సాయినాథునియందు మనకు కొంచెన్నా భక్తి విశ్వసాలు కలగడం మన పూర్వ పుణ్యమే.

ఆధ్యాత్మిక సాధన సపలమవ్వాలంటే మనలో సత్యగుణము వృష్టిపాంచ తీర్మాలని భగవంతులోని శ్రద్ధాత్మయ విభాగయోగము, గుణత్తయ విభాగయోగము అనే అధ్యాయాలు తెలుపుతాయి. మనలో సత్యగుణం వృష్టిపాంచ తక్కిన రెండు గుణాలూ తగ్గాలంటే, అనురీసంపద తొలగి దైవిసంపద స్థిరపడాలంటే యటువంటి మహాసీయులను బాహ్యంగాను, ఆంతరంగికంగానూ సిరంతరం సేవించడం ఒక్కటే మార్గమని భాగవతంలోని నారదుని వృత్తాంతం తెలుపుతుంది. భక్తితో చేసిన జపము-పూజ, దానము-యజ్ఞము మొదలైన సత్యర్థులు మాత్రమే సపల మౌతాయని సకల శాస్త్రాలు మోషిష్టున్నాయి. **ఉదాహరణకు** మహాసీయుల అనుగ్రహం వలన మాత్రమే భక్తి కుదరగలదని 'నారద భక్తిసూత్రాలు' చెబుతున్నాయి. ఈస్వరానుర్ఘాం వలన గూడా కలగవచ్చని చెప్పినపుటికీ అట్టి అనుగ్రహాన్ని పొందాలనుకొన్న మనలో భక్తితో గూడిన పూజ, భజనాదులే నొధనాలుగదా। **కనుక** సద్గురువును పేమతి సేవించడమైక్కుటే మార్గం. కాని అలా చేయగలగాలంటే అట్టిపాటి ప్రత్యక్ష

అవధూత శ్రీ చివటం ఆమ్ర

(గత సంచిక తరువాయి)

శేయతి టి.శారదా వివేక

“అవధూతాధస్తలో ఉన్న జీవస్నుక్కలు ఎవరి దృష్టిలో ఆకర్షించక, అందలకంటే మహాశ్నేతమైన స్థితిలో ఉంటారు. అట్టి పరిపూర్వమైన అవధూత శ్రీ చివటం అమ్మ” అంటూ పూర్వజ్ఞ శ్రీ భరద్వాజ మాస్టర్ గాలచే కొనియాడబడిన అమ్మ జీవిత చలతను ఆగష్టు 2019 సంచిక నుండి ధారావాహికంగా ప్రచురిస్తున్నాము. -ఎడిటర్

అమ్మ బోధ

“అమ్మ మౌనమే నిజమైన బోధ -
నిరంతరమైన బోధ”

“గురోస్తు మౌన వ్యాఖ్యానం,
శిష్టోస్తుభీన్న సంశయః”

పరబ్రహ్మము గూర్చిన
నిజమైన వ్యాఖ్యానం మౌనమేనసీ,
అట్టి గురువు యొక్క మౌనమే
శిష్యుల సంశయాలను విచ్ఛిన్నం
చేయగలదసీ, దక్కిణామూర్తి స్తోత్రం
చెప్పించి. అమ్మ కూడా అంతే అమ్మ
ఎప్పుడూ మౌనంగానే వుండేవారు.

అవసరమైన కొన్ని మాటలు మాత్రం
మాట్లాడేవారు. అయినప్పటికీ
అమ్మ కూడా సాయిబాబా వలె
సందర్శనుసారంగా భక్తుల
సాధనకు అవసరమైన సూచనలను
అందించేవారు. అమ్మ నోటి నుండి
వెలువడిన చిన్న చిన్న సామాన్య
వాక్యాలే మహాశ్నేత సత్యాలు -
విశ్వాప్తిలైన వేద బుషులు చెప్పిన
వేద మంత్రాలు.

అమ్మ రామాలయంలో కూర్చుని
వుండగా ఒకరోజు సూరమ్మగారు,

“మాకు ఏమీ తెలియదమ్మా --
మీరు మాకు ఏమీ చెప్పారు. మాకు
జంక తెలిసేదేలా?” అని అమ్మను
అడిగితే, “చెబుతే తెలిసేని కాదే - చేప్పే
తెలుస్తుంది. గురువు అనేవారు దాలి
చూపిస్తారు. ఆ దాలిన నడిచి గమ్యం
చేరవలసించి నువ్వే” అన్నారు అమ్మ.
గురువు మీద కేవలం భక్తి వుంటే
చాలాదు. గురువు చెప్పినట్లు చెయ్యాలి.
ఎలాగంటే, ఒక గొప్ప వైద్యుని మీద
సీకు గౌరవం వున్నంత మాత్రాన సీ
జబ్బు తగ్గిపోదు - అతడిచ్చిన ఔషధం

నేపించాలి - పథ్యం చెయ్యాలి - అలాగే ఇటీనూ' అంటారు పూజ్యతీ మాస్టరుగారు. "ఆధ్యాత్మ విద్య ఎంతో కష్టము. శక్తివంతా వినియోగించి కృషి చేస్తే గాసీ ఫలితం వుండదు. దున్నపేతు నెక్కి నాఫేషుట్ దాటటం కంటే కూడ కష్టం" అని శ్రీ శిలాండ్ సాయిబాబా రాకూర్ తో అంటారు.

అమ్మ ఒకరోజు లక్ష్మిగాలిని పిలిచి, అక్కడ ఉన్న కొబ్బరికాయ కిట్టి తీసుకు రమ్మన్నారు. ఆ కొబ్బరి చెక్కులు చూపిస్తూ, "ఈ కొబ్బరిలా హృదయం స్వచ్ఛంగా వుండాలే - ఏ సంకల్పాలూ లేకుండా" అన్నారు అమ్మ. మరి హృదయమలా స్వచ్ఛంగా వుండాలంటే ఏం చేయాలి? "దుక్కి దున్నాలే - దున్నకపోతే విత్తనమేలా వేస్తావు?" అన్నారు అమ్మ ఒక భక్తురాతితో. "నాకు అర్థం కాలేదమ్మ" అంటే, "ఆత్మజ్ఞానం అనే విత్తనం మొలకెత్తాలంటే, సాధన అనే దుక్కి దున్నాలి" అని చెప్పారు. అలానే మరొకప్పుడు అమ్మ "పాదు పెట్టండే, కాయెట్టా వత్తదే" అన్నారు. సాధన చేస్తే కాసి ముక్కి కలగదని అమ్మ బాపం. కేవలం మహాత్ముల సన్మిధిలో వుండటం వలన మాత్రమే ఆత్మజ్ఞానం కలుగదు. శ్రీ సిద్ధారూడ స్వామి అంటారు - "మహాత్ముల సన్మిధిలో వుండటం వలన మాత్రమే ముక్కి లభించేటట్టయితే, అందికన్నా ముందు మహాత్ములు కట్టుకున్న లంగోటాకు ముక్కి లభించాలి" అని.

సాధన పట్టు వీడకుండా చేయాలంటే మొదట మన లక్ష్యం మీద ఎనలేని శ్రీతి వుండాలి!

ఆధ్యాత్మికత అంటే నిమిటో - మనం దేనికిస్తే పరితపిస్తున్నామో - స్పృష్టమైన అవగాహన వుండాలి. పూజ్యతీ మాస్టరుగారు 'సాయిలీలామృతము' లో ఇలా చెప్పారు : "ఉన్నదానితో అసంతృప్తి, లేని దేనికిస్తే తపన - ఇదే మాపవ జీవితసారం. ఇలా దేనికిస్తమూ తపించవలసిన అవసరం లేని స్థితి ఆత్మజ్ఞానం పల్లగాసీ రాదు. ఈ సంగతి దృఢంగా తెలియడమే వివేకం - దాని పర్యవసానమే వైరాగ్యం. ఇట్టి తపనకు, అశాంతికి కారణం తనలోనే వుండి వుండాలని తెలుసుకున్నాక, దాన్ని తొలగించు కింపాలన్న నిశ్చయమే ముముక్షుత్వం. అందుకు మార్గం తెలుసుకో బూడడమే జిజ్ఞాస. అందుకిసం జ్ఞానుల నాశ్చయించడం - సద్గురు సమాశ్రయం. వారి నుండి నేచ్చిన సత్కాస్తి తనలో దర్శించే యత్నమే సాధన, ఆత్మవివారణ. తాను ఏ ఆత్మజ్ఞానం కింపం తపిస్తున్నాడో, అదే సద్గురుసి రూపంలో తారసిల్లే సరికి ఆయన యందు మనస్సు లగ్గుమై పోతుంది. శరీరం ఆయన సేవకే అంకితమై పోతుంది - అదే గురుభక్తి. దానివలన జ్ఞానం కలుగుతుంది. దేనిసి కోరనవసరం లేని శాంతి, తృప్తి సిద్ధిస్తాయి."

ఆత్మజ్ఞానాలికి నిరంతర ధ్యానమవసరం. నిరంతరం "రామా, రామా" అముకోమసి చెప్పేవారమ్మ. "రామా రామా" అందామంటే మనస్సు నిలకడగా ఉండటం లేదు. ఏపో సంకల్పాలు వచ్చేస్తున్నాయి. ఎలాగమ్మా?" అని రంగమ్మ గారు

అమ్మను అడిగితే, "నువ్వు రామా! రామా అంటూ కూర్చో - మనస్సు తులిగి తులిగి వేరే దారి లేక అదే నిలుస్తుంది" అన్నారు అమ్మ

భాస్కరు అనే అమ్మాయి ఒకసారి అమ్మను ధ్యానం ఎలా చేయాలని అడిగితే అమ్మ ఇలా చెప్పారు . "మొదట ఓంకారం చేసి, ఆ తరువాత మనస్సులో 'రామ రామ' అనుకుంటూ మౌనంగా కూర్చోవాలి. ధ్యానం నుంచి లేచేటప్పుడు కూడా ఓంకారం చేయాలి. అప్పుడు భీషురు పెట్టి వాకిట్లో తుడిస్తే ఎంత శుభ్రంగా వుంటుందో అలా వుంటుంది. ఓంకారం చేసేటప్పుడు మనసులోని అజ్ఞానం తొలగిపోతుంది." మరొకఱితో అమ్మ ఇలా చెప్పారు - "ధ్యానం బంగారు ముద్ద వంటిది. ధ్యానానికి మించినది ఏటి లేదు". "కాళ్ళ కడుక్కోకపోయినా ఫర్మాలేదే - రామ, రామ అనుకోండే" అనేవారు అమ్మ. భగవంతునికి కావలసినది అంతశ్శుద్ధి గాసీ, బాహ్యశుద్ధి కాదు. ఒకసారి వీస్తుయ్య పంతులు గాలి చిన్న చెల్లి అమ్మతో, "అమ్మా! కుటీరం బయట ఆలికి ముగ్గు పెట్టనా?" అని అడిగితే, "వద్దమ్మా వద్దు! మీరు లోపల అలుక్కోండే - లోపల అలుక్కోండే" అని చిన్నగా గొఱుగుతున్నట్లుగా అన్నారమ్మ!

దేవుడు ఎక్కడ వున్నాడు? ఎట్లా వుంటాడు? - అని అడిగిన భక్తునితో బిసువకర్తతో బిసిలి, "బాబూ! గాలి బయట వున్నదా? బిసువ కర్తతో వున్నదా?" అన్నారు అమ్మ. భగవంతుడు పాలలోని వెన్నవలె సర్వవ్యాప్తంగా వుంటారుగాసీ, చిలికితే

తప్ప వెన్న విడివడి కట్టించవట్టే, భగవంతులి తెలుసుకించే ప్రయత్నం చేయినదే ఎట్లు కన్నిస్తాడు? ఒకరితో అంటారు అమ్మ: "భగవంతుడు దూరంగా ఎక్కడి లేదురా! మన నోటీస్‌నే వున్నాడు. 'రామ రామ' అనుకోరా! అని. "నేను కీమి కంఠనాళం కంటే దగ్గరగానే వున్నాను" అని భగవంతుడు చెప్పినట్లు ఖురాన్ చెబుతుంది. "నేను" అంటే ఎవరిఁ జూర్తుగా గమించమని చెప్పారు రమణమహార్షి. అన్నిటిలోనూ, అంతటిలోనూ విశ్వమంత్రా వ్యాపించి వున్న చైతన్యమే "నేను" అనే ఎరుకగా మనలోనూ వున్నదని గుర్తించి, ఆ గుర్తింపును అనుక్షణం నిలుపుకింపడానికి ప్రయత్నించడమే సాధనంతా.

కానీ, మనలో చాలామంచికి ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యం మీద సరైన విశ్వాసం, దాన్ని సాధించాలనే పట్టుదలా వుండవు. అటువంటి వారికి భగవంతుడట్లు కన్నిస్తారు? అని అడిగితే, అమ్మ "నాలుగు దూషాయలు సంపాదించాలని ఎలా ఆత్మత పడతామో అంతకన్నా ఎక్కువ ఆత్మతపడాలి" అన్నారు. రామకృష్ణ పరమహాంస కూడా "దేవపుడ్లు కన్నిస్తాడు" అని అడిగిన భక్తునితో, "సీటిలో ముసిగి పోతున్నప్పుడు ప్రాణ జీతితో బయటపడాలని ఎట్లు కొట్టుకుంటావో ఆట్లు భగవంతుడి కోసం గీలగిలలాడితే కన్నిస్తాడు" అంటారు. "సాధనంతే చేటిలో జీవులు పోసి, ఆకు కూరలు కొనడం కాదే - భగవంతుసి తెలుసుకించాలన్న ఆత్మమధవం జరగాలి" అన్నారు

మాల పిచ్చెమ్మగారు. "కోటికి పడ గె త్తాల ను కొన్న వాడు అనుక్షణమూ తన ప్రతి ఆలోచనా, ఇంకా ఇంకా దబ్బు సంపాదించడం కోసమే ఎలా బినియోగిస్తాడి ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో కూడా అలాగే ప్రతి అడుగు, ప్రతి ఆలోచనా మన లక్ష్యం వైపుగా వుండాలి" అంటారు మాప్సర్ గారు.

అమ్మ వ్యధా కాలక్షేపం సహించేవారు కాదు. ఒక భక్తురాలు సంజయ్ గాంధి మరణించిన వార్తలున్న పేపర్ చదువుతుంటే, "ఎందుకే ఆ పేపరు? గీత చదువరాదా?" అన్నారమ్మ మనలో కూడా చాలామంచి చదువుకున్నవారు, వార్లుపత్రికలు చదువడం-రాజకీయాలుచ్చిండంలో తమ విరామ సమయాన్నంతా గడిపేస్తుంటారు. దాని వలన మనకు ఒలిగేదేమీ వుండదు. అంతేగాక, మనస్సు ఎల్లప్పుడూ బాహ్య విషయాల పైనే వుంటుంది. అదే ఆభ్యాసమై పోయి, అంతర్యాఖం కావడం చాలా కష్టవోతుంది.

"ఇంద్రియాలంటే ఏమిటి?" అని అడిగిన భక్తుసితో అమ్మ "ఇంద్రియాలు ఏనుగు. మనస్సు గుర్తం. ఇంద్రియాలనలికట్టాలి" అన్నారు. సుశిక్షితుడైన రౌతుకే గుర్తం మాట వింటుంది. మనలాంటి వారు ఎక్కితే కీంద పడేస్తుంది. మనస్సు కూడా అంతే! చిత్రమైన ఈ మనస్సును జూర్తుగా గమిస్తా, నేర్చుగా మన మాట వినేటట్లు మచ్చిక చేసుకోవాలి. గుర్తానికి అటు ఇటు చూడకుండా కళ మీద గంతలు వేస్తారు. మన

మనస్సునే గుర్తానికి కూడా మార్గం తప్ప, మరేమీ మాడకుండా గంతలు వేసి నడిపించాలి. ఈ గుర్తపు స్వారీయే సాధనంతా!

అయితే ఏ లక్ష్మీన్ సాధించాలన్నా ఓర్పు కావాలి. శ్రీ శిలాడి సాయిబాబా వారి గురువు, బాబా తల బోడి చేయించి, రెండు పైపలు దక్కిణ అడిగారట - ఒకటి నిష్ట, రెండవది సబూలి (బరిమి). "సంతోషంగా ఆ రెండూ సమర్పించాను" - అంటారు బాబా! అలానే ఒకసాలి సుందరకాండ చదువుతున్న లక్ష్మార్తి అమ్మ, "ఓర్పు ఉండాలి. ఓర్పు ఉండబట్టే ఆంజనేయుడు కార్యం జయించుకొచ్చాడు. లేకపోతే, రామునికి మాట వచ్చేదే - సుగ్రీవునికి మాట వచ్చేదే - ఓర్పే దేముడు" అన్నారు.

ఒకరోజు రాత్రి అమ్మ కాళ్ళకు మానె రాస్తా లక్ష్మార్తిగారు, "సీతాదేవి ఎంత తెలివిగలదో" అన్నారు. అప్పుడమ్మ "సీతాదేవి భూలోకమాత. అమ్మ రాముని కోసమే అలా వచ్చించి" అన్నారు. "ఆంజనేయులు కూడ తెలివిగలపాడేనండి" అని లక్ష్మార్తి హస్యంగా అంటే "బంటు అంటే అలా ఉండాలి - ఆంజనేయులు లాగా. సేవ అంటే అలా చేయాలి" అన్నారు అమ్మ.

"తద్విధి ప్రణిపాలేన పరిపుశ్చేన సేవయా..," అన్న గీతా శ్లోకానికి అసలైన ఆర్థం చెబుతూ నానాచందోర్జున్ తో బాబా అంటారు : "మీకు బుభ్రి పుట్టినప్పుడు మాత్రమే చేసేట కాదు సేవంటే. గురుసేవ కోసమే తన శరీరం పున్నదసి, దాశిపై తన కెట్టి అభికారమూ లేదనీ తలని

చేసినదే సేవ. అట్టివాడే శిష్యుడు” అని. అలాంటి శిష్యుడైన టీపుకుని కద శ్రీ గురువరితులో చదువుతాం. అటువంటి సచ్చిష్యులికి సకల దేవతలూ, శ్రీ మహావిష్ణువు కూడా అభినంలో వుంటారు. అమ్మచెప్పినప్రతి చిన్నమాట వెనుకా, ఎంతటి లోతుగల ఆధ్యాత్మిక రహస్యాలున్నాయో తరచి చూచుకొనుప్పుడే మనం అమ్మను అర్థం చేసుకొనుట్టు!

“ఉపదేశ్యంతితే ఉజ్ఞానం జ్ఞానినస్తత్తు దర్శను” అనే వాక్యాలికి శ్రీ సాయినాథుడు చెప్పిన అర్థం జింతవరకు ఏ భాష్యకారుడూ చెప్పలేదు అంటారు మాస్టర్ గారు. ‘ఉపదేశ్యంతితే అజ్ఞానం’ అంటూ బాధా ఇలా వివరిస్తారు : జ్ఞానమంటే అజ్ఞానాన్ని తొలగించడమే. జ్ఞానం అనుభవంతో మాత్రమే కలుతుంది గాసీ, మాటలకు, ఉపాటలకు అందదు. కనుక దానిని వాచా బోధించడం సాధ్యం కాదు. పాత్రకు పట్టిన మసిని మట్టితో రుభి పోగొట్టినట్లు, గురువు తన బోధ అనే సాత్మకమైన అజ్ఞానంతో శిష్యుని అజ్ఞానాన్ని తొలగిస్తాడు. అందుకే అమ్మ వాచా ఏమీ బోధించేవారు కాదు. “మాటలే మాయ” అన్నారు అమ్మ. అవసరమైనప్పుడు మాత్రం ఎదుటి వారి కర్మమయ్యే సామాన్య భాషలో, ముక్కులిగా మూడు ముక్కలు - చిన్నగా లోగొంతుతో చెప్పేవారు. అయినప్పటికీ, వారి వాక్యకున్న శక్తి వలన, వినేవారి సంశయం తీరి, అమ్మ చెప్పుదలచుకున్నది చిత్తంగా అనుభవమయ్యాయి.

అమ్మ వాక్య వేదవాక్షే!

‘తత్త్వమసి’ అనే వేద వాక్యానికి అమ్మ చెప్పిన అర్థం ఎంత హృద్యంగా వుందో? ‘తాను మసి అవ్యాడమేనే - తత్త్వమసి’ అంటే అన్నారు అమ్మ. ‘తాను’ మసి అవ్యాడమంటే - నేను వేరు - జగత్తు వేరు అనే అన్యత్వ భావాన్ని కాల్పించేయమసి - అన్యత్వ భావం పాశే సర్వగతంగా వన్న చైతన్యమేధాతే వుందో అదే మనలోనూ అనుభవ మవుతుంది. అందుకనే అమ్మ అంటారు - ‘అహం బ్రహ్మస్తి’ అంటే అర్థమేమసి అడిగిన భక్తితో, “అహం చస్తే బ్రహ్మమే” అని! సిభాసికి ప్రతివాడూ బ్రహ్మ స్వరూపే - కాసీ అజ్ఞానం వలన తాను పరిమితుడైన వ్యక్తిగానూ, ప్రకృతి మండి జిన్నుడుగానూ అనుభవం పొందుతున్నాడు. తాను పరిమితుడైన వ్యక్తిని అనే అహంకారాన్ని నిర్మాలించి నప్పుడు, మిగిలేచి అంతా బ్రహ్మమే నేను వేరు అనే భావాన్ని పోగొట్టుకోవడానికి బదులు కొందరు వేనే బ్రహ్మస్తి’ అనే భావంతో “అహం బ్రహ్మస్తి” అని నామజపం చేస్తుంటారు. అమ్మ అటువంటి పారపాటుకు తావే లేకుండా స్పష్టంగా, సులువుగా వివరించారు. తాను పరిమితుడను అన్న భావాన్ని పోగొట్టుకోవడానికి సంకేతమే ఏసుక్రీస్తుకు శిలువ వెయ్యడం - అని గ్రాస్తిక్ష్వ అనే సాంపుదాయం వారు చెప్పారు. అమ్మ కూడ, “ఏసూ, రాముడూ వేరు కాదే” అంటారు.

అంతటి అవగాహన వున్న అమ్మకు పీఠి కులం వారు, ఆ మతం వారు అనే భావం అసలు

వుంటుందా? ఏ కులం వారైనా, ఏ మతం వారైనా, తన దగ్గరకు వచ్చినా - తప్పుకు తిరిగినా నమస్కరించినా - దేశీంచినా, వారి పట్ల అమ్మ వైఖలిలో మార్పు వుండేచి కాదు. పేదవాడైన కుమ్మలిదాను అమ్మ దగ్గరకు తరచు వస్తుండేవాడు. అతడు తర్వాత కైస్తవ మతం స్వీకరించి అమ్మ వద్దకురావడం మానేశాడు. ఆ విషయం భక్తులు అమ్మతో చెప్పే, అమ్మ అన్నారు, “పొపం, ఏం జేస్తాడే? మనమంతా తప్పేడు జయ్యం జవ్వక పాతో” అన్నారు. తల్లి తన జిడ్డ ఎక్కడైనా కడుపునిండా తిని క్షేమంగా వుండటమే కదా కోరుకునేబి అంతేకాదు - మన సమాజంలోని అసమానతల వలనా, అప్పుళ్యత వంటి దురాచారాల వల్లనే ఎంతో మంచి మతం మార్పు కోవడం జిలగిందన్న సత్యాన్ని అమ్మ చెప్పారు. మహాత్ముల బోధించు మనస్సుల్లాగా పాటిస్తే. సంఘంలో హెచ్చు తగ్గులూ, కక్కలు కార్పూళ్యలూ లేకుండా దేశం సుఖశాంతులతో అలరారు తుంది. ఒకసారి గొయ్యమ్మ అనే హరిజన స్త్రీని పిలిచి అమ్మ తమ జ్ఞాపాత్రలోనే ఆమెకు అన్నం కలిపి పెట్టారు. అక్కడి వారు, “అదేమిటి? మీ జ్ఞాపాత్రలోనే పెట్టారు?” అంటే - “ఇది అలాగే పెడుతుందే - అంతే” అన్నారు.

- నశేషిం

పరిష్కార

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్స్‌రాల భరద్వాజ

ప్రశ్న : - సాయిబాబా రాతిపై కాలుమీద కాలు వేసుకొని కూర్చునడంలో భావమేమి ?

-చి. సుబ్బారామరెడ్డి, రేబాల

జవాబు:- దేహం ధరించాక ఎలాగో ఒకలాగ కూర్చోవాలి గదా? ఎలా కూర్చున్నా ఈ ప్రశ్న వస్తుంది గదా? ఆయన చెప్పదలచినది లీలలు, మాటలలో, ఆచరణలో బోధించారు గదా? ఆయన కూర్చున్న భంగిమను రకరకాలుగా వివరిస్తున్నారు. వారి రెండు చేతుల వేళ్ళు ద్వంద్వాలని, వాటి మధ్య తొంగిచూచే వారి బోటనవేలు పరమాత్మయని కొందరంటారు. వెనకనున్న మూడు పేళ్ళు త్రిగుణాలని, వాటినుండి చూపుడు వేలు అనబడు జీవుణ్ణి పిడుదల చేయగల్గిన సద్గురువు యొక్క పాదాన్ని అలా ఆత్మయించాలని వారిభావమని కొందరంటారు. ఇలా ఎన్ని లీతులు వివరించుకున్నా అపి మన భావాలే అపుత్తాయి. పీటిలో దేనిని ఆచరించాలన్నా వారి చరిత్ర

మరల మరల పారాయణ చేస్తూ వారు చెప్పినట్లు చింతనచేస్తూ వారి

ప్రత్యేకానుగ్రహంకోసం 'శ్రీ గురుచరిత్ర' పారాయణ చేయడమొక్కటే మార్గం.●

సెంట్రాల్ ఎల్ మంచి ఎష్ట్రామ్ వుండి!

శ్రీ శ్రీ చంద్రశేఖరంద్ర సరస్వతి స్వామి వారు

ప్ర పంచమందలి ప్రతి ప్రాణీ ఏదో ఒక పనిలో మునిగి తేలుతూ వుండడం మనం నిత్యమూ చూచే విషయం. ఒక్క మానవులేకాక, పశు పక్కి కీటకాదులు కూడా ఎడతెగక ఏదో ఒక పని చేస్తూనే ఉంటబి. దీము జయ్యపు గేంజను శ్రమపడి తన కన్నంలోనికి లాక్కు వెళ్ళుతూంటుంటి. పాపురాలు ఆకాశంలో ఎగురుతపి. నత్తు మందగమనం చేస్తూ వుంటుంటి. ఫైల్సు (Files) మొసుకుని మనుషుడు కచ్చేరీలకు వెళ్ళుతుంటాడు. పనిలేని వాడిక్కడా లేదు. అనిపార్యంగా అనవరతం పని, పని, పని, చేస్తూ వుంటి ప్రాణీలోకం. అందుకనే గీతలో భగవానుడన్నాడు “నహి కశ్మిత్ క్షణమపి జాతు తిష్ఠత్య కర్మ కృత్”. ఈ విషయం అందరకూ అనుభవమే.

కష్టం లేకుండా నుఖంగా చాలక్కేపం చెయ్యాలంటే మనం ఎన్నో సదుపాయాలు చేసుకోవాలి. వాసికి పని అవసరం. కర్మ చేయకుండా ఒక క్షణం కూర్చోవటమంత కష్టమైన

పని మరొకటి వుండదు. అనుబినం ఎదుర్కొనవలసినవాటిలో క్షుద్ధాద్ధ ఒకటి. ఈ క్షుద్ధాద్ధికి అనుబిన బికిత్ చేస్తేకాని శమించడమంటూ లేదు. వ్యాధికి మందు ఎట్లు పరిమితంగా తీసుకొంటామో, తియ్యని మందని అభికప్పమాణం ఎట్లు ర్ఘపించమో అట్టే ఆకలిని అనుసరించి ఆహారానికి ఒక నియతి, నియమం వుండాలి.

అయితే ఆకలి తీరితే పనులు నిలిచిపోతా? ధనవంతునికి అన్నానికి కొరతలేదు. వాసికి పనిచేయవలసిన అగ్త్యమేమి? నిజానికి వాసికున్న పనులతొందర మరొకని కుండదు. సంపాదించి జాగ్రత్త చేయాలి. మరింత సంపాదించాలి. మరింత కూడబెట్టాలి. మరింత జాగరూకత... ఇట్లు వాసి కార్య పరంపరకు అంతంలేదు.

స్వదేహ రక్షణావికి కొన్ని పనులు, మాతాపితులకు, భార్యాసుతులకు సంబంధించిన పనులు కొన్ని పాలకోసం ఉంచుకొన్న పశువుల

రక్కణ. ఇవి చాలవన్నట్లు మోజు కొట్టి పెంచే పిల్లి, ఇంటినికాచే కుక్క, ఫీనికై పడేపాట్లు! సేవకులు, స్నేహితులు పీలికై చేయవలసిన పనులు, గ్రామసంబంధమైన పనులు, మనిషి జీవితాన్ని కర్మశ్యంబులాలలో బంధించివేస్తున్నారి.

దంతధావనాదులూ, మజ్జన భోజనాదులూ సాంత పనులు. గృహసిర్మాణమూ, జీవనోపాధికి పలసిన వస్తు సంపాదనా తనకొక, తనకు దగ్గరగా సంబంధించిన వాలికీన్న ఉపయోగపడేవి. రోడ్లు వేయటం, కాలువలు తుప్పటం, ఆనుపత్రులు కట్టడం నామాజిక కార్యాలు. జీదలకు దానం చేయడం, రోగులకు శుశ్రావ చేయడం నానుభూతి తెలిపే పనులు. వార్ధక్యంలో తమ పనులు తాము చక్కబెట్టుకోలేక పోయినప్పుడు వాలికి చేసే సేవ బుఱం తీర్చుకొనేపని. శైవపంలో తల్లిదండ్రులచే పాలింపబడి, వాలి వృద్ధాష్టంలో తాను పెద్దవాడై వాలికి చేసే సేవ ఇలాంటిది.

సామయికి మాసపత్రిక

జవికాక, ఇంకా కొన్ని పనులు మనుషుడు చేస్తుంటాడు. ఒక పెద్ద భవనం నిర్మించి దానిపై సిలువ స్థాపించి అక్కడకు తరచు వెళ్ళుతుంటాడు, లేదా రుద్రాక్షాలను ధలించి బిభూతి పులుముకొని 'శివ శివ' యని జపం చేస్తుంటాడు. మరొకడు ఊర్ద్రపుండ్రాలు పెట్టుకొని ఉరూరూ తిరుగుతుంటాడు. ఫీని వలన ఆకలి తీరదు. బట్టలు దొరకవు. ఒకడు సంధ్యావందనం చేస్తుడు. మరొకడు త్రాద్రం పెడతాడు. ఇంకొకడు తర్వాతలు చేస్తుంటాడు. వేరొకడు కొండలు మలిచి కోవెలలు కడతాడు. మరికొండరు, మతము వేలట కలహ భోజనం చేస్తూ తలలు పగులగొట్టుకుంటూ పుంటారు. ఫీటీ వలన ప్రయోజనమేఖి?

జాలి చాలవన్నట్లు ఉరూరా భజన మందిరాలు, ప్రతిరాత్రి గొంతుకలెండిపోయేటట్లు భజన చేస్తుంటారు. బీనికి ఆఫీసు పనికిస్తే ఏబిధమైన సంబంధం లేదు. జాలి అవసరమా?

ఎవరినైనికు ఒకపూట భోజనం కావాలా? లేక పటిరూపాయిలు కావాలా? అని తాడిగితే రూపాయలే ఇష్టమసి కోరుకుంటాడు. రూపాయలను సిలువ చేసుకొనే నుశువున్నాయి. ఒకపూట అవసరం అన్నం తీరిస్తే, పది రోజుల అవసరం పచిరూపాయలు తీరుస్తాయి. బీర్కాలిక ప్రయోజనాన్నే ప్రతివారూ వాంచిస్తారు. వాంచలు అపరిమితమైపోయినవి ఈ రోజుల్లో పూర్వం బస్యులు, రైలు బండ్లు ఉండేవికాపు. ఎంత దూరమైనా నడచి వెళ్ళవలసి వచ్చేటి. దానికి తగినట్టి ప్రయోజనాలు పలిమితమైనాయి. అప్పుడు పోయిన పుంటారు.

ఎంతైనా ఖర్చుపెట్టువచ్చు. అందుచే ఆవసరాలూ, ఆవి లభించడానికి చేసే యత్నాలూ అపరిమితమైపోయినవి. ఆ కాలంలో ఎంత దూరమైనా నడచిపోయేవారు. కాళ్ళు బలపడేవి. ఇప్పుడు అరమైలు దూరం వెళ్ళడానికి లిఙ్గా, ట్రాక్సీలు అవసరం. మితి అనేమాట మనకోశంలో ఏమూల గాలించిన కనబడదు.

దూరాలోచనతో, భావికాల భాగ్యానికి ద్రవ్యం ఆల్టిస్టున్నాం. ఎంతని సిలువచేయడం? వేయి రూపాయలూ పబివేలా, లింగా? ఆయిపర్యంతం ఆనందంగా ఉండాలని అందలి వాంచ. మనకంత ఆయువో మన మెరుగం. అటి ఆ పరమేశ్వరునికి తెలియాలి.

మనం సేకరించే వస్తువులు ప్రాణ మున్నంతవరకూ ప్రయోజనపడతవనుటలో ఏమాత్రం సందేహం లేదు. కాని ఆటు తర్వాత అవి నిష్పయోజనమైపోతున్నాయి. భవిష్యత్ సౌభాగ్యికై పలువిధాల పలితమిస్తున్నాయి. నిరంతర సౌభాగ్యం కలిగించే పనులు చేస్తున్నాయా అంటే లేదు. నశించేటి దేహమే కాని ఆత్మకాదు. అవినాశియైన ఆత్మలాభానికై చేసే పనులు, దేహమంతరం కరచరణాదులుండవు కనుక, ఇహమందే నిర్వల్మించుకోవాలి. అంటే ఆత్మజ్ఞానం మనం ముందు జాగ్రత్తగా ఇన్నాప్యార్ చేసుకోవాలి.

'ఈ లోకం వాస్తవం. బీన్ని ఆలోచిస్తున్నాయి కనుక పరలోకం మనం చూడలేదు. ఇహంలో సౌభాగ్యంగా వుండవలసిన విధి ఎంతైనా వుంది. మరణించిన పిదప మనమున్నాయో లేదో ఎవరికెరుక? అని ఎవరయినా అంటే, ఒకవేళ ఉన్నామనే అనుకొండాం. అప్పుడేఖి

చేయాలి? ఏడవాలా? "నాస్తిచేన్నాస్తినో హోఃిచే న్నా హతః:" దేహంతరం జీవమున్నదనుకొన్న వాడు రెండు విధాల బాగుపడతాడు. లేదనుకొన్న నాస్తికుడు మోసపోతాడు. సత్కార్యాలవల్ల మంచి ఎన్నడూ వుంది.

ఎక్కడికైనా ప్రయాణం పెట్టుకొన్నపుడు మనిషి ప్రశాంతంగా ఉండాలని కోరుకొన్నట్టే అంతిమ ప్రయాణం కూడా ఆనందంగా ఉండాలని కోరుకుంటే, దానికి తగిన విధులను నిర్వల్మించాలి. చేపే కర్కు పుస్తుతం ఫలితం లేకపోయినా పిదప తప్పక ఉంటుందన్నాది జ్ఞానమార్గంలో మనకు బాగా అవగతమవుతుంది. ఒక శక్తికి ప్రతిపలం ఎప్పుడైనా ఉంటుందన్న నూట్యాన్ సిద్ధాంతం మన పెద్దలు ఏనాడో గుర్తించి వున్నారు. క్షీస్తువులు జన్మాంత సిద్ధాంతాన్ని ఒప్పుకోరు. కాని మరణాంతరం ఒక న్యాయతీర్పు ఉందని అంటారు. దానితో కర్మానుసారం వోపమో, నరకమో నిశ్చయింపబడుతుందనిస్తే అంటారు.

సుఖదుఃఖాలు అనుభవించిన మృతదేహాన్ని పెట్టుతో పూడ్చరని అనుకుండాం. అయినప్పటికే దేశాంతరంలో సుఖదుఃఖాలను అనుభవించే శక్తి దానికి వున్నదనేనమ్మి కదా ఈ న్యాయతీర్పు చెబుతుంది. కాగా వాలికి తెలియకుండానే జన్మాంతర సిద్ధాంతంలో విశ్వాసమున్న సంగతి ఇటి సూచిస్తుంది. మన సుఖదుఃఖాలకు కారణం పూర్వం చేసుకొన్న కర్కు పురాకృత ఫలం ఈ జన్మ ఈ జన్మలో సుకృతదుష్టతాలనూ, తత్పరితమైన సుఖదుఃఖాలనుఅనుభవించేటందుకూ మరొక జన్మ అవసరం కాదా? అందులో

మిగతా 28వ పేజీలో

వారాలాప్పము

(గత సంచిక తరువాయి)

శ్రీమతి అడిదం వేదవతి

శ్రీప్రకాశానంద స్వామివారిచే విరచితమైన వారాలాప్పమునే యిందుకు గ్రంథము గ్రాంథికభాషులో ప్రాయిబడి వుండటం వలన తమకు అధ్యంగావడం లేదని చాలామంది వారకులు అభిప్రాయాన్ని వ్యక్తపరిచారు. అందుకని వారకుల అభ్యర్థన మేరకు పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగాల ప్రియపుత్రుక శ్రీమతి అడిదం వేదవతిగారు సరళమైన భాషులో ఈ గ్రంథాన్ని వారకులకు అందజేస్తున్నారు - ఎడిటర్.

వీడిఎ ప్రసంగము

భోగాల వలన చిత్తవృత్తులకు వికార్ణత లభించదు

ఇతర గ్రంథాలలో కూడా ఇలాగే ప్రాణ రక్షణ కోసము, చిత్తము వికార్ణము చెందడానికి అనేక రకాలైన ఆహారాలు ప్రాయిబడ్డాయి. అటి తప్ప మిగిలినటి భోగ పదార్థాలని చెప్పబడ్డాయి. భోగము, యోగము --రెండూ ఒకడానికొకటి ఏరుద్దాలు.

బేచరభాయి : తమంతట తాము తినకూడదు కానీ ఇతరులు ప్రాణించినట్టితే స్నేహించడంలో తప్పేమిటి?

స్వామి ప్రకాశానంద : త్రిదీపాలు (ప్రాతి, పిత్ర, కపాదీపాలు) ప్రకీర్ణించి తీవ్రజ్ఞరంతో బాధపడుతున్నవాడు ఒక్కసారి పెరుగు అడిగినంత మాత్రాన ఆప్యాయింగా తెచ్చి, వాడిని బిలవంతం చేసి దానిని తినిపిస్తే వాడి రోగము ముదురుతుందేగాని తగ్గదు కదా? అలాగే ఇతరులు ఇబ్బంది పెట్టడం వలన భోగాలకు ఆశపడి తినివాడికి చిత్తకార్ణత కుదరదు.

విషయభోగాలలో సిమగ్నమైన వారి మనస్సు కోఱకలు కలిగించే వాటిపట్ల మొగ్గుతుంది. వారి మనస్సు అనేక వ్యాప్తులలో (ప్రాపకాలలో) ముసిగెపోతుంది. పరమాత్మ ప్రాత్మికి కలిగించే సమాధిస్తిలి పాందదు. ఆత్మను అనుసంధానము చేసే శక్తి పుండడు.

భోగాలు ఎన్ని?

శ్రీ॥ సుగ్ంచి దసితా వప్పం
గీతం పాసం చ భోజనమ్ ।
శయ్యా చ భూషణం జ్యేయి
భోగోలప్పప్పిధారో బుద్ధోః ॥

భావము : సెంట్లు, అత్తరులు, పూలు మొదలైన సుగంధ ద్రవ్యాలు, శ్రీలు, పస్తాలు, సంగీతము, పానము(త్రాగడము), భోజనము, పాన్సు, అలంకారాలు అని భోగాలు ఎనిమిటి రకాలు.

శివ సంహితలో కూడా యిలా వున్నది:-

శ్లో॥ నాలీ శయ్యాసనం పస్తం

ధసమస్త విడప్పుసన్మ ।

తామ్యూల భక్తయానాని

రాజ్యైశ్వర్య విభూతయః ॥

శ్లో॥ హేమం రాజ్యం తథా తాప్తం

రత్సం చాగరుధేసవః ।

పాణీత్యం వేదరాస్త్రాణాం

స్తుత్యం గీతం విభూషణమ్ ॥

శ్లో॥ హంతీ చీణా మ్యుదబ్బాశ్

గజేష్టర్భాశ్చ వాహనమ్ ।

దారాపత్యాని విషయా

విఘ్యా ఏతే ప్రకీల్తాః ॥

ఐశ్వర్యం వలన చిత్తము యొక్క ఏకాగ్రతకు భంగం

భోగాలను అనుభవించడం వలన చిత్తము యొక్క ఏకాగ్రతకు భంగం కలిగినట్టే, ఐశ్వర్యము వలన అంతే అధికారము వలన ఏకాగ్రతకు భంగం కలుగుతుంది. ఐశ్వర్యమంటే రాజ్యానికి ఆధిపత్యము, సేవకులు, ఏనుగులు, గుఱ్ఱులు మొదలైనవాటి మీద ఆధిపత్యము. ఈ ఐశ్వర్యము ఆత్మానాక్షాత్కారానికి విరోధి. ఇందువలననే ముముక్షుపు ఐపొకాలు (ఇపోసికి), పొరలొకికాలు (ప్రరలోకానికి చెందినవి) అనుడే రెండు రకాల భోగాలను, ఐశ్వర్యాలనూ కోరడు. యమధర్మరాజు ప్రతీభం కోపం విర్మిశించిన భోగాలు మొదలైనవాటిని ఆశించకుండా నచికేతుడు ఆత్మాక్షాత్కారం కోసం బ్రహ్మవిద్యనే కోరాడు.

నచికేతుని తండ్రి వట్టిపోయిన ఆవులను యజ్ఞంలో దానము చేశాడు. అప్పుడు నచికేతుడు చాలా బిస్పువాడు. అతడు శ్రద్ధాభక్తులతో తండ్రిని ఆడిగాడు. “నానుగారూ మీరు వట్టిపోయిన ఆవులను బ్రాహ్మణులకు దానం చేశారు. మరి నన్న ఎవరికి ఇస్తారు?” అని చాలానార్థు ఆడిగాడు. తండ్రి ఏనుగునెంబి కోపంతో, “యముడికి” అని సమాధానం చెప్పేడు. పీత్యవాక్యపులపాలకుడైన నచికేతుడు యములోకానికి వెళ్ళాడు. యముడు

ఆ సమయంలో ఇంట్లో లేదు. యముడి భార్య ల్యానసంధ్యాదులు పూర్తి చేసుకుసి దేవతార్థనకు రమ్మని నచికేతుడికి చెప్పింది. కానీ “యముడి దర్శనం చేసుకునేంత వరకు ఏమీ తీసుకోను” అని నచికేతుడు చెప్పేడు. అలా యముడి ఇంట్లో నచికేతుడు మూడు రోజులు విరాహాలగా పడివున్నాడు. ఇంట్లో నచికేతుడు మూడు రోజులు విరాహాలగా పడివున్నాడు. ఇలా అన్నాడు: “నాయునా, నచికేతా! సీపు మా ఆతిథివి. మూడు రోజుల నుండి విరాహాలగా వున్నామని. నీ పట్ల పుసున్నడినయ్యాను. మూడు వరాలు కోరుకో!”

నచికేతుడు ఇలా అన్నాడు - “మా తండ్రిగారు నా మీద కోపంగా వున్నారు. వాలి కోపము తగ్గి శాంతించి ప్రేమగా ఉండేటట్లు మొదటి వరాన్ని ప్రపాఠించండి.” యముడు “తథాన్ని” అన్నాడు. “స్వర్గాన్ని పాందడానికి కారణమైన యజ్ఞాన్ని ఎలా చేయాలి? దానిలో ఎన్ని ఇటుకలు ఉపయోగించాలి? ఈ యజ్ఞాన్నికి సంబంధించిన విద్యావిషయాలను రెండవ వరంగా ప్రపాఠించండి” అని నచికేతుడు పలికాడు. యముడు యజ్ఞావిద్యను నచికేతుడికి నేర్చి ఇలా అన్నాడు: “ప్రపంచములో ఈ విడ్య నీ పేరు మీదుగా విభ్యాతి చెందుతుంది, సీపు మూడవవరాన్ని కోరు!” నచికేతుడు ఆడిగాడు; - “మరణం తరువాత ఆత్మ పాంది స్నితి గులంచి నాకు తెలుపు, ఇదే నేను కోరే మూడో వరము. నాకు ఆత్మవిద్యను నేర్చించు.”

యముడు ఇలా అన్నాడు. “దేవతలు కూడా ఈ విషయాన్ని తెలుసుకోవాలనుకుంటారు. ఇది చాలా రహస్యమైనది. దుర్దలమైనది. ఈ విషయాన్ని మాత్రం అడగవద్దు! నచికేతుడు ఇలా అన్నాడు - “మీరు చెప్పినట్లు ఈ విషయం ఎంతో దుర్దలమైనది. దేవతలకు కూడా ఇది తెలుసుకోవాలనే కోలక వుంటుంది. కనుక ఇప్పుడు నేను వేరొక వరాన్ని ఎలా కోరగలను? ఆత్మవిద్యనే కోరుతున్నాను.” నచికేతుడి సమాధానము లిని యముడిలా అన్నాడు

శ్లో॥ శతాయుషః పుత్రపాత్రాస్యాచీ

ష్టాబహవాస్పశాన్ పాస్తిపొరణ్యామశాస్ ।

భూమేర్పుహాదాయతనం ష్టాపేష్ట

ష్టాయం చ జీవ శరదో యాపచిష్టసే ॥

భావం : “వందసంవత్సరాల ఆయుర్ద్యాయము కల పుత్రులను, మనవశ్శను కోరుకో! కావలసినస్తి పశువులను,

ఏనుగులను, బంగారాన్ని, గుళ్ళాలను, నివసించడానికి పెద్ద భూభాగాన్ని కోరుకోయి. నీ ఇష్టము వచ్చినంత కాలము జీవించు.

శ్లో॥ ఏత త్తుల్యం యది మస్య నే వరం
పృణీష్ట చిత్తం చిరణీవికాం చ ।
మహాభాషా సచిత్తప్స్త్వమేధ
కామానాంత్రా కామభాజం కరోమి ॥

భావము: "జలాంటి వరమే నీకు ఇంకొకటి ఏదైనా పుంటే కోరుకోయి. ధనాన్ని చిరంజీవిత్తాన్ని కోరుకోయి. ఈ మహాభాషాలో పర్మిల్లు. నీకు కావలసిన కోలికలను ఇష్టముచ్చినట్లు అనుభవించేవాడిగా వరమిస్తాను."

శ్లో॥ యేయే కామా దుర్భా మద్ద్యలో కే
సర్వాన్మామాన్ భస్తతః ప్రైర్ధయస్య ।
ఇమా రామాః సరథాః సత్యార్థా
స హీష్టశా లమ్మసీయా మస్యః ॥

భావము: మానవోకంలో దుర్భభమైన కోలికలన్నీ నీ ఇష్టము వచ్చినట్లు అనుభవించే వరం కోరుకోయి. సాందర్భపంతులైన స్త్రీలు, రథములు, వాద్యములు మొటాన దుర్భభమైన కోలికలను కోరుకోయి. ఆ స్త్రీల పరిచర్యలను అనుభవిస్తూ భోగాలను అనుభవించు, అంతేగాని మరణం గులించి అడగవద్దు. అంటే మరణానంతరం ఆత్మవుంటుందా? వుండదా? అని అడుగవద్దు."

అది ఏని నశికేతుడు జలా అన్నాడు

శ్లో॥ శైవభావా మద్ద్యస్య యద ద్రు
కైతత్తుర్ధేత్తియాణాం జరయత్తి తేజః ।
అపి సర్వం జీవిత మల్యయేవ
తపైప వాహస్తప సృత్పగేతే ॥

భావం : "ఓ అంతకా! (సుర్వాన్ని నశింపజేయువాడా!) మీరు ఇవాళ ఇచ్చే అన్ని పదార్థాలు రేపు శక్తిని నశింపజేస్తాయి. బలముత్తిపోగానే మరణం తప్పదుకడా! కాబట్టి జీవితమేమీ బిరకాలం పుండేబి కాదు. మీరు

జన్మానన్నవస్త్నీ మీకే వుండుగాక !

శ్లో॥ స దిత్తేస తర్వాణీయో మసుష్టో
లప్స్త్వమహో విత మప్రాత్మ చేత్త్వా ।
జీవిష్టోయో యాహదీతిష్టోసి త్స్తం
వరస్తు మే వరణీయః సవిష ॥

భావం : మానవుడు ధనము చేతనే తృప్తి చెందడు. మీ దర్శనమాత్రము చేతనే ధనం లభిస్తుంది. కాసీ దానివలన ప్రయోజనమేమిలి? చిరంజీవిత్వం కూడా మీరు ఉన్నంతకాలమే పుంటుంబి కడా! కాబట్టి నాకు మరణించిన తరువాతి విషుయాల గులించే చెప్పండి. అదే నేను కోరుకునే వరము.

శ్లో॥ అజీర్యతామమ్యతానాముహేత్తు
జీర్యస్తుర్యః క్షధఃస్థః త్రజసన్ ।
అభిధ్యాయన్ రస్తరతిత్తుమోదాన్
అసతిల్ఫే జీవితే కో రమేత ॥

భావం : బలపీసినతను, మృత్యువును పొందని దేవతల దగ్గరకు చేరిన మానవుడు క్షీణతకు, మృత్యువుకు ఆలహాలమైన సామాన్య సుఖాలను ఎలా కోరుకోగలడు? తాత్కాలికమైన జీవితాన్ని ఎందుకు ఆశిస్తాడు?

భోగాలు, ఐశ్వర్యాలు, మాయకార్యాలు (మాయవలన చేసే పనులు) - పీటి పట్ల వివేకరహితమైన దృక్షఫాన్ని కలిగిపుండడం వలన మోహం కలుగుతుంది. మాయస్యరూపం గులించి పారస్థాగంలో యీలా వున్నటి.

మాయ మానపుడిని గుడ్డివాడిని చేస్తుంది. మాయపట్ల ఆకల్పితుడవ్వకుండా వుండడానికి ఆశ, తృప్తి - పీటిని తగ్గించాలి. అప్పుడు హృదయంలో పరమేశ్వరుడికి సంబంధించిన అనుభవాలు కలుగుతాయి. వాటివలన బుద్ధి ప్రకారిస్తుంది. మాయను స్నిలించకూడదని సత్పురుషులు చెప్పారు."

కాబట్టి దేనిని స్నిలించనే కూడదో దానిని పొందడానికి ప్రయత్నించేవాడు ఎంతటి అయ్యాగ్యదు! అటువంటి జీవితం వలన ఆత్మనిష్ట ఎలా కలుగుతుంబి?

మిగతా 28వ పేజీలో

శ్రీ సామాజిక

ప్రసాదంచిన వ్యక్తి

(సేకరణ)పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్సిరాల భరద్వాజ

శ్రీ లడ్డికి చెంబిన కాళీబాయి అనే ఒక కన్ధను సీపాడ్ లోని ఒక పెద్దమనిషికిభీ వివాహం చేశారు. దురదృష్టవశాత్తు కొణ్ణి సంపత్తురాలు గడవగానే ఆమె భర్త బిపంగతుడుయ్యాడు. ఆయన చనిపోయే సమయానికి కాళీబాయి గర్భావతి. ఆమెకు సకాలంలో మగజడ్డ గల్గాడు. అతడికి ‘మాధవ్’ అని నామకరణం చేశారు. ఆ బాలునికి సంపత్తురం వయస్సు వచ్చినప్పటి నుండి కాళీబాయి పుట్టింటికి వచ్చి శిరిడిలోనే తన తల్లిదండ్రులతోనే నివసించసాగించి. ఆమెకు వేరిక జీవాధారం లేకపోవడంతో ఆమె వేరే ఎవరి పొలంలోనైనా పని చేస్తుండేచి. రోజింతా కష్టం చేసి నాలుగు రాత్రు సంపాదించుకొని చాలీచాలని బ్రతుకు వెళ్ళబుచ్చుకొనేచి. పాపమా తల్లికి తన జడ్డడి విషయమే పెద్ద చింత ఏర్పడించి. అతనిని క్రమశిక్షణతో పెంచే బాధ్యత తీసుకునేందుకు ఆమెకవరూ అండలేరు.

ఆ మాతృహృదయం బివరకు

వేరు బిక్కులేక మహాద్యతమైన పని చేసించి. రోజుా ఆమె కూతికి వెళ్ళేటప్పుడు తన కొడుకును మసీదులో విడిచి వెళ్ళించి సాయంత్రం పొలం నుంచి తిలిగి యింటికి వచ్చేప్పుడు దాలిలో మసీదుకువెళ్ళి కొడుకును తీసుకొచ్చేచి!! ప్రతి సాయంత్రమూ జడ్డను తీసుకెళ్ళేప్పుడు ఆమె శ్రీ సాయికి భక్తిశ్రద్ధలతో నమస్కరించేచి. కారణం మసీదులో సాయిసన్నిధిలో జడ్డను విడుస్తున్నామన్న ద్రైర్యంవలన ఆమెకు పగలు పసిచేసుకొన్నంతసేపూ జడ్డ గులంచి ఎట్టి బిగులు, చింతా పుండెబి కాదు. ఇదే ఆమెకు 4, 5 సంగాలు నిత్యకృత్యమయించి.

క్రమంగా మాధవ ఐదేండ్ర వాడుయ్యాడు. అప్పటి నుండి నిత్యమూ శ్రీసాయి అతనికి ఒక రూపాయి యిచేపారు. ఆ పిల్లలవాడు గూడ సంతోషంగా తనకు చేత్తెన సేవ సాయికి చేస్తూండేపాడు.

సాయి ప్రతిరోజు సాయంత్రం ఎందరెందరకో డబ్బులిస్తారని కాళీబాయికి తెలుసు. ఒక రోజు ఆమె

మసీదుకొచ్చి, “బాబా, మీరు నిత్యమూ కొందరికి రె.50/- చొప్పున, కొందరికి రె.30/- చొప్పునా యిస్తున్నారు. ఒకరికి రోజుకు రె.25/- ముడితే మరొకరికి రె.15/- చొప్పున లభస్తున్నాయి. నా జడ్డ మాధవ మీకన్నే చిన్న చిన్న బిల్లర పనులు చేసి పెడుతున్నాడు గదా! వాడికి రోజుకు ఒక్కరూపాయి మాత్రమే యిస్తున్నారెందువలన?” అనడిగెంచి.

సాయి నవ్వి అన్నారు - “అమ్మా కాళీబాయి, నీ జడ్డకిచేకంటే ఎక్కువ ధనం కొందరు వ్యక్తులకిస్తున్న మాట నిజమే. కాసిఖనాటికియతరులందరికి యిలా ధనం పంచడం మాసివేస్తాను. కాని నీ జడ్డకు మాత్రం శాశ్వతంగా యిస్తూనే పుంటాను. ఎవరూ బిక్కులేని నీలాంటి అనాధలకు నేనే బిక్కు!”

ఆమెకు సాయి చెప్పిన మాటలు సలిగా ఆర్థంగాక యిలా అన్నాడి “నా పతి అయిదేండ్ర క్రీందటనే గతించాడు; అప్పటినుండి విధవగానే జీవిస్తున్నాను.”

ఆ మాట బిగునానే సాయి ఉర్కుత్తు ఎలుగెత్తికేకలయ్యడంమొదలుపెట్టారు. వెంటనే ఆమె భయంతో మసీదు

నుండి జారుకొని యింటికి పోయింది. అంతేగాదు కొంతకాలం ఆమె మసీదుకు వెళ్ళడమే మానుకొన్నారు. అయితేనేమి మూడవరోజుకల్లూ సాయి భక్తులతో “ఏబి, కాశీబాయి రాలేదేమి?” అనడిగి ఆమెకు కబురు చేశారు. ఆమె మాధవును తీసుకొని మసీదు కొచ్చించిగాని బాబాతో మాట్లాడడానికి ఆమెకు దైర్యం చాలలేదు. అయితేనేమి? బాబా తామే ఎంతో సౌమ్యంగా ఆమెను బాగోగులు వివాలించి పల్చించారు. వెంటనే వదులుగా వుండి కదలుతున్న పంటినోకదానిని పీకి ఒక గుడ్లలో చిట్టికడు విభూతితో కలిపి చిన్న మూటగా కట్టి ఆమెకిచ్చి, “ఈ తాయెత్తు జాగ్రత్తగా వుంచుకోి మేలు చేస్తుంబి” అన్నారు బాబా.

శ్రీ సాయిబా జీవిత చలతలో దామోదర్ రాస్నే అనే ఒక భక్తుడు పూణే నుంచి తరచు శిలాండ్రి వస్తుండేవాడని చదువుతాము. ఆతనికి సంతతిలేకుంటే సాయి అతనిని ఆశీర్యచించి నాల్గు మామిడి పండ్చిచ్చి “ఇవి సీ భార్య కిష్టు ఆమెకు యిద్దరు కొడుకులు కల్పతారు. వారికి దొలత్త పో, తాసీపో అని పేర్లు పెట్టు ఆ తర్వాత మరో యిద్దరు కొడుకులు కల్పతారు” అన్నారు. అలానే నల్గురు కొడుకులూ జన్మించారు. వారిలో చివరివారైన నానాసాహేబ్ రాస్నే శిలాండ్రి ఎంతో అనాయసంగా సాయి చరణాలలో లీనమయ్యాడు.

పీలి తండ్రి దామోదర్ పంత్ రాస్నేగార్కు ‘రాస్నే చౌల్’ అనే సత్తముండేది. సుమారు 1945 ప్రాంతంలో అందులో రెండు గదులను మార్పుచేసి, అందులో సాయి పటం స్థాపించి పూజ, ఆరతీ చేయించ నారంభంచారు. నిత్యమూ అక్కడ జిలగే

ఉదయం, సాయంకాలం హోరతులకు ఎందరో భక్తులు వస్తుండేవారు.

పోలీసు శాఖలో జమీదార్గా పసిచేస్తుండిన నికామ్ ఎంతో మంచి సాయి భక్తుడు. కనుక మంచిర నిర్వహణలో ఆతని సంపూర్ణ సహకారం కోరాడు రాస్నే. వెంటనే నికామ్ ఉద్యోగం విడుదలి స్వయంగా ధూప దీప నైవేద్యాలు చూస్తుండేవాడు.

ఒకరోజు నికామ్కు సాయి స్వప్నంలో కన్నించి “సీపు సీపాండ్లో మాధవరావ్ వద్దకు వెళ్ళి అతని చేతికి పున్న తాయత్తు తీసుకొచ్చి సీ యింట పూజించుకోి” అన్నారు. వెంటనే ఆతడు సీపాండ్ చేరి ఎంతో శ్రమపడి మాధవరావును కలుసుకోగల్దాడు. సలగా అంతకు ముందే సాయి తనకు కూడా స్వప్నంలో దర్శనచుచ్చి తనవద్దకోచ్చే ఒక వ్యక్తికి తాయత్తు యివ్వమని చెప్పారసి చెప్పి మాధవరావ్ తాయత్తును నికామ్కు యిచ్చేశాడు. మహాసమాధి ఆనంతరం గూడ సాయి ఎంత నిత్యజ్ఞగరూకులోనిచి ఆ యిద్దరూ అబ్బరపడ్డారు. నికామ్ ఆ తాయత్తు తీసుకుని చాలాకాలం తనయింట పూజించుకున్నాడు.

కొంతకాలానికి, ముందుగా ప్రస్తావించినట్లు నానాసాహేబ్ రాస్నేగారు నికామ్ను ఫిలిపించి మంచిర బాధ్యత పెప్పగించారు. కొంతకాలానికి ఆతడు తనయింట పూజించబడుతున్న ‘సాయి యిచ్చిన పస్సు’ ను పుణీలో శివాజీనగర్లోని సాయి మంచిరానికి సుమర్చించాడు. ఈ పస్సు ఆచారి సాయి పాదుకల క్రింద పున్నార్థి. ఆ మంచిర మెంత ధన్యమైనటి ఆటి చూద్దాము.

రాస్నే చౌల్లో రెండు గదులను

సాయి మంచిరంగా దూపాంబించారని గమనించాము. అపటికి సాయి ప్రసాదించిన పస్సు చేరడం వల్లనో ఏమో అక్కడన్నో మహిమలు జరుగుతున్నాయి. ఒక్క ఉడాపారణ!

అది జూలై 12, 1961. నాడు అపటి ‘పాన షెట్’ డాము కూలిపోయి పుణ్య మహానరమంతా జలమయైందని అందరికి తెలిసినదే. నగరంలో ఎక్కువ భాగం ఆ జలప్రశయం వలన నాశనమైంది. ఎన్ని ఇళ్ళ పేకమేడలా కూలి పోయాయో! అటువంటి ఆ మూతా నబి గట్టు మీదనే ఆ సాయి మంచిరమున్నాయి. ఆ జలప్రశయంలో సాయి మంచిర గోపురం పైన దాదాపు 25 అడుగుల ఎత్తు వరకూ జలం ప్రవసించించి మహాభవనాలనే ఆ ప్రవాహం నేలమట్టం చేయడంతో ఈ చిన్న ఫక్టరీ మంచిరం కొఱ్టుకుపోయే వుంటుందని రాస్నే ఆందోళన పడ్డాడు.

వరదసీరు తీసివేయగానే ఆ సాయి భక్త మండటి సభ్యులందరూ గలిసి మంచిరమంతటా పేరుకున్న బురద తీసివేశారు. అందుకుగాను ఆ బ్యాందమంతా మూడు రీజులు నిల్వామంగా కృషి చేస్తే గాని సాధ్యపడలేదు. గాని ఆ పాత సాయి మంచిరం చెక్కు చెదరక యథాపూర్వం నిలచియున్నాది దాని ప్రక్కనే పున్న ఔదుంబర వ్యక్తం (శ్రీ దత్తత్తేయ స్వామికి పవిత్రమైన మేడిచెట్టు) గూడ యథాపూర్వంవలైనే పున్నాది మంచిరం లోపల ప్రతిష్టించబడిన సాయిబాగాలి చిత్రంగూడ కీంచితుకూడ చెక్కుచెదరక అలాగే పున్నాది!! అన్ని రీజులు బురదలో కూరుకుపోయి గూడ ఆ పటం మాయకపోవడమే మిగతా 28వ పేజీలో

పీఠప్రజుద్దు మాత్రా

శ్రీ రామచంద్రరావు

(మాస్టరుగాల స్టోడెంట్‌గా వారి అదుత భావనా శక్తిని, బోధనా విధానాన్ని,
సర్వజ్ఞత్వాన్ని, నిర్భయత్వాన్ని; ఒకటేమిటి వారి గురించి తమకు తెలిసిన
గుణగణాలని పొందుపరచి మనకు వీరు అందిస్తున్నారు)

నేను 1969-73 సంవత్సరములలో విద్యానగర్ కాలేజీలో డిగ్రీ చచివే రోజులలో మాస్టరుగాల గురించి విన్నాను. ఆ తర్వాత ఆయన్ను చూడటం జరిగింది. ఒకరోజు నేను అలా నడుచుకుంటూ వస్తున్నాను. వెనకనుంటి ఎవరించే మాట్లాడే మాటలు యిలా విస్మిస్తున్నాయి: "నేను ఇల్లు తుండిచాను. అంట్లు తోమాను. ఇలా చెప్పుకోటానికి నేనే మాత్రం మొహమాటపడను, సిగ్గుపడను" ఎవరా అని చూస్తే భరద్వాజ గారు. ఆయన మాకు జింద్లీషు పాయిటీ కొచ్చేవారు. ఒక రోజు నేను క్లాస్ కి ఆలస్యంగా వెళ్ళాను. "ఎందుకు లేద్ద గా వచ్చావు?" అని అడిగారు. "మెన్ లో బాగా లేద్ద అయ్యంచి. ఇంకా ఒక బాచ్ వారు ఆక్సడే వున్నారు" అని అన్నాను. ఒంగోలు దగ్గరున్న ఒక పల్లిటూల నించి వచ్చిన వాడిని. నా వాటి తీరు ఆయనకు ఎలా వుందిగాని ఆయన

ఎవరితోనే, "ఆ కుర్రవాడెవరు? అంత రఫ్ గా మాట్లాడుతున్నాడు?" అని అన్నారట.

ఒకసారి ఆయన నన్ను ఇంటికి తీసికెళ్ళారు. అక్కడ బాబా పాటిలోలు అపీ చూపించారు. తర్వాత తర్వాత మా పరిచయం ఒక అనుబంధంగా, గురుశిష్యుల సంబంధంగా మాంచి. నేను చాలా పేదవాళ్లి. నన్ను దగ్గరకు తీచారాయిన. నాకు ఒకసారి జింద్లీషు టెక్కు బుక్కు చదువుకోమని యచ్చారు ఉచితంగా. ఆయన నాకేదో బిక్క వేస్తున్నారనే భావంతో వెనక్కిచ్చేశాను. నా త్రైన్ కూడా బిలగి పోయి వికారంగా వుండేబి. అందుచేత ఒకరకమైన ఫీలింగ్ వుండేబి. బుక్కు ని యిచ్చేశానే గాని కడుపులో పీకులాట. మాస్టరు గారేమనుకున్నారో ఏమోనని. మా ప్రైండ్రు కొంతమంచి "నువ్వేదో తెలివగలవాడివసి, సిస్మియర్ స్టోడెంట్ వసి సీకు మాస్టరుగారు బుక్కు

యచ్చారే తప్ప ఇంకే భావనా లేదు" అని చెప్పడంతో మరలా వారి దగ్గరకెళ్లి ఆ పుస్తకాలు తెచ్చుకున్నాను. అలా ఆయన నాకు సరస్వతీ కట్టాక్కం కల్గించారు.

ఆయన మాకు ప్రోఫెసర్ కి, పాయిటీకి కూడా వచ్చేవారు. వారి పాయిటీ టీచింగ్ చాలా ఎక్కులెంట వుండేబి. అందులో కవి హృదయం తెలుసుకోటూనికి లోతుగా వెళ్లేవారు. వారి భావనా శక్తి అమోఘం. షెల్పి ప్రాసిన ఒక పక్కి గురించిన పోయిమ్మును మాస్టరుగారు అలా చెప్పుంటే ఓహో ఎంతో అద్భుతంగా వుండేబి. అందులో ఆబిశంకరుని అద్వితి భావాన్ని షెల్పి భావనతో కంపేర్ చేసి చెప్పుంటే అలా సైలెంట్ గా వింటుంటే ఒక శ్రావ్య కావ్యాన్ని వింటున్నట్టు, ఒక దృశ్యకావ్యాన్ని చూస్తున్నట్టు అనుభూతి కల్గేబి.

ఒకసారి వార్తాలపం అనే పుస్తకంపై ఒక కుక్క పడుకొని

సామయికి మాసపత్రిక

వుంచి. అటి చూసి బిరాకేసి “వెధవ కుక్క పుస్తకం పాడు చేసున్నటి” అని తిట్టాను. “దాన్నెందుకు అలా ఈసుడించుకుంటావు. నేను చెప్పించి వింటారు గాని ఆచలించరు గదా” అని అన్నారెంతో బాధగా.

ఆయనను మిమికీ చేస్తూ మాట్లాడినా, లేదా సరదాగా మాట్లాడుకుంటున్నా ఆయన సంతోషించేవారే గాని ఏమనేవారు కాదు. ఒకసారి మాస్టరుగారెళ్ళిన తర్వాత నేను ఏదో లక్ష్మిస్తున్నాను. ఇంతలో ఆయన మళ్ళీ వచ్చారు. నేను ఆయన్ను చూసి వెంటనే ఆపాను. ఆప్చాయన నేను రాగానే ఎందుకు ఆపేయటం? నేను వింటానుగా. ఇక నుంచి మీరే చెప్పాలి” అన్నారు.

ఏదో పసిమీద మాస్టరుగారు ప్రకృష్టారెళ్లంబే నేనూ వాలితో వెళ్ళాను. ఇక్కడ ఆయన ఎక్కువనేపు వుండలేదు. “నాకెందుకో వుండాలస్తించటం లేదు. ఇంటికిందాం పద. ఇక్కడెవరో ఎదురు చూస్తూండాలి” అని అన్నారు. ఇంటికొస్తే తెల్పించి. నిజంగానే మాస్టరుగాలి కోసం ఎవరో ఎదురు చూస్తూన్నారు. ఇంటిసారి మాయా అమ్మ దగ్గర కెళ్ళే ముందు మాస్టరుగాలని కలసి అమ్మ దర్శనం కావాలని దళ్ళం పెట్టుకున్నాను. ముందు అవరోధం కల్గినా మాస్టరుగాలి ఆశీర్వాదం వల్ల అమ్మ దర్శనం అయించి.

ఒక్కసారి ఆయన్ను చూస్తూంటే యాయన కంటే నాస్తికులు మేలేమోనని అన్నించేబి. ఏ నియమసిష్టులు లేవు. ఆచారాలు ఎంటేంచేవారు కాదు. కాపాయ వేషధారణ గాని, వేషాడంబరము గాని లేక చాలా సింపుల్ గా వుండి సమయానమయాలు

పొటీంచక వభ్యిన వాలనందలినీ సమాధాన పరచి పంపుతూండేవారు. ఆహోరానికి, నిద్రకి వేళాపాతలుండేవి గావు.

“ఎప్పుడూ మనట్టి అటి చెయ్యి యిటి చెయ్యి అని చెప్పుంటారు కదా! మరి మాస్టరుగారేం చేస్తారో అడుగు” అని నా మిత్రులు నన్ను ఎక్కేశారు. నేను అడిగాను “ఏమి సార్ మమ్మిల్ని ఏవేపో చేయమంటున్నారు. మరి మీరేమి చేస్తుంటారు సార్” అని అడిగితే “ఏమి చేయకుండా వుండడటమే చేస్తూంటాను” అని అన్నారు నప్పుతూ.

మాస్టరుగారు అంటూండేవారు, “నాకూ, విద్యానగర్ కి పూర్వజన్మ అనుబంధం వుంచి. అందుకే ఇక్కడకు రాగల్లాను. ఇక్కడకు రాకముందేప్పుడూ నాకొక దృశ్యం కన్నించేబి. ఒక కొండ, కొండ పైన గుడి కన్నించేబి. ఇక్కడి కొచ్చింతర్వాత గూడలి కొండ, కొండపైన శివాలయం చూసిన తర్వాత ఆ దృశ్యం ఇదే అని ఆర్థం అయించి.” ఆయన ఒకసారి చెప్పారు “ఆ కొండపైన నా ఆశ్రమం ఒకటి వెలుస్తుంటి” అని. అటి ఎప్పుడు వస్తుందో ఏమో కాలమే సిర్ఫయించాలి.

నాకు కొస్తు పరిస్కారులకు తట్టుకొలేక ఆత్మహత్య చేసుకొవాలనే తలంపు ఒకానొక తైమ్ దృఢంగా కల్గించి. ఆయన దగ్గర కూర్చున్నాను. ఆయన వున్నట్టుండి కట్టు మూసుకొని కొంచెంసేపు అలా కూర్చున్నారు. కొంతసైన తర్వాత నాకేసి అలా చూసేసుకి ఏదో ఒక శక్తి ఆయన కళ్ళలోంచి వచ్చి నాలో ప్రవేశించినట్లు అన్నించించి. “మసి చచ్చి పోవాలనుకోవటం ఏమిటి? చచ్చిపోయే బదులు జీవితాన్ని

మానవనేవకు అంకితం చేస్తే పోలా! భగవభ్యంతవతో గడిపితే పోలా!” అని అన్నారు. ఆ తర్వాత నుంచి నా మనస్సు మాలి మళ్ళీ ఆ తలంపే కల్గలేదు. ఇంకోసారి నాకు సాధనలో ఏకార్త కుదరటం లేదు. నేను ఈ విషయం గులంచి మాస్టరుగాలికి చెప్పునే లేదు. పాదనమప్పారం చేసుకున్నప్పుడు వెన్ను మీద నిమిలి తల మీద అలా చేయి పెట్టారు. అంతే ఆప్పట్టించి నాకు సాధనలో ఏకార్త కుదిలంచి.

సాపసీర్చు ప్రింటీంగ్ చాలా ఆలస్యంగా చేయటం మూలాన అన్ని అమ్ముడు పోలేదు. చాలా మిగిలిపోయాయి. వేస్తే ఆయ్యాయి అని మేం బాధపడుతుంటే “ఇవి మామాలు సాపసీర్చుకావు. వేదాలు, ఉపనిషత్తుల్లాగ ఇవి మున్నుందు సాధకులకంతగానీ వుపయోగపడతాయి” అని చెప్పారు. ఆయన చెప్పిన మాట నిజమేనని ఆ తర్వాత తెల్పించి.

మాస్టరుగారుండే యింటి వెనకవైపు ఒక ముసలాయనుండేవారు. ఆయనొచ్చి “మాస్టరుగారుండే యింటి చుట్టూ ప్రకృత పెద్ద పెద్ద పాములు, రక్త పింజరులు తిరుగుతున్నాయి” అని భయం భయంగా చెపుతుండేవారు. “అవంటి అంత భయం దేసికి. అటి స్పష్టిలోని జీవరాసులే, మనలాంటివే. మీరేమి భయపడాల్సిన పట్టేదు” అని ఆయనకు అభయం యచ్చారు. ఆ తర్వాత ఆయనకు ఆ భయం తీరించి.

మాస్టరు గాలింటి దగ్గరగావున్న యింటీలో కొంత మంచి ఆడవాళ్ళుండేవారు. వాళ్ళ మీద ఏదో గొడవలు జిగితే పఱ్జక నుంచి విమర్శనెదుర్కోవాలి వస్తుందని తెలిసినా “న్యాయం ఎటువైపుంటే అటే

సహార్షే చేయాలి. ఆన్యాయాన్ని ఎంత కష్టానష్టాలోచ్చినా ఎదురోపాలి” అని చెప్పటమే కాక ఆచలంబి చూపారు.

విద్యానగర్ దగ్గర్లో గుణాండు అనే ర్మామం పుంబి. అక్కడ శివాలయం పుంబి. అప్పుడప్పుడు సాయంత్రం పూట మాస్టరుగారు మమ్మల్ని అక్కడకు తీసుకొని వెళ్లాండేవారు. ఆరాత్రి అక్కడ శివాలయంలో పూజలేసి, అక్కడ పున్న వాగులో కూర్చోని సత్కంగం, భజన చేసుకునే వాళ్లం. ధ్యానం చేసుకునే వాళ్లం. మాస్టరుగారు సాధన గులంబి ఎన్నోన్నో విషయాలు చేపేవారు.

ఒకసాలి నాతో “సినిమాల్లో ఏమయింది? సందేశాత్మకత లేదు. అలాంటి సినిమాలు చూస్తూ టైమ్ ని వేస్తే చేసుకొనే బదులు ఎన్నో మంచి కార్యాలకు వుపయోగించుకోవచ్చు” అని ఆన్యారు. ఆయన మాటల్లో ఏ సమ్మోహానా శక్తి పుండి గాని ఆప్టట్టించి నాకు సినిమాలపై కోలక నశించి పోయింది. మాస్టర్ గాలి బుక్స్ ‘ఏబి నిజం’, ‘నిజానికి నిచ్చెనలు’ మొదలైనవి ఎంతో విలువైనవని ర్పహించాను. ఆధ్యాత్మిక జీవితం గడపాలని నిశ్చయించుకున్నాను.

మాస్టరుగారు తిరుపతిలో ఎన్. వి.ఆర్ప్ కాలేజ్ కి స్టాట్ వ్యాలుయేషన్ కి వెళ్లేవారు. మాకు అక్కడాక మీటింగ్ పేస్ పుండేబి. మాస్టరుగారూ, మేము అక్కడ కూర్చోని మాట్లాడుకునే వారము. ఆప్టట్లో అక్కడ ఒక ముస్లిం స్కూడెంట పుండేవాడు. ఫిలాసఫీ అతని సబ్జెక్ట్. అతనికి పెద్ద అనువరపర్చం పుండేబి. మేము మాస్టరుగాలకి దణ్ణం పెట్టడము చూసి మా చర్చలు, పంభాపణలు బిని మమ్మల్ని, మాస్టరు గాల్ని ఎదురోడానికి వచ్చాడు.

వాళ్లు వస్తువుట్టు మాస్టరుగాలకి ముందే ఆవగతమైంది. వాళ్లు అడిగిన వాటికన్నింటికీ మాస్టరుగారు చెప్పంచే వాళ్లు ఫిలసాఫికల్ టరమ్స్ లో చెప్పలేదని చాలా సిబియర్ గా మాస్టరుగాల్ని అవమానపర్చారు. దూసించారు. మేమెంతో బాధపడ్డాం గాని, మాస్టరుగారేమో చలించలేదు.

ఒకసాలి మాస్టరుగాలింటి ముందు నుంచి వెళ్లున్నాను. ఆయన ముఖం సింహాం మొహంలాగా కన్చించింది. భయం వేసింది. మళ్ళీ ఇంకోసాలి తిరుపతి హస్టల్ రూమ్ పుండగా అలానే కన్చించింది. మాస్టరుగారు రూమ్ లో పుండి గోవిందప్ప కోసం వెళ్లమన్నారు. నాకబి గౌరవానికి భంగమస్తించి అతనిని పిలవలేదు. అప్పుడు మాస్టరుగారు “ఎవరూ పిలవనక్కడ్డేదు, అతనే వస్తాడు” అని ఆన్యారు. అలానే వచ్చాడు. మరొకసాలి మొహాద్దీన్ సార్ స్టాట్ వాల్యూయేషన్ కి తిరుపతి వచ్చారు. ఆయనక్కడో లాడ్జ్ పున్నారు. ఆయన్ను పిల్చుకురమ్మనమన్నారు మాస్టరుగారు. ఆయన కోసం వెతికాను. నాకు వౌరవ కొంచెం తక్కువ. భయం వల్ల సలిగ్గా వెతకలేక పోయాను. లాడ్జ్ కెళ్లి అడగలేకపోయాను. “బరేయ్ అంత టైమ్ వేస్తే చేసి చివరకు ఇదానువ్వు చేసింది. వద్దులే ఆయనే వస్తారు” అన్నారు. నిజంగా ఆయనే వచ్చారు.

మాస్టరుగాలకి పెళ్లి ఆయన తర్వాత జపమాల తీసుకొని జపం చేయటంనేను చూశాను. స్కూడెంట్యుమీ కదండి పెళ్లేన తర్వాత గురువుగారు మాలివోయ్యారు. మనలాగే భయం పట్టుకుండేమోనసి అన్నాడికడు. “మాస్టరుగారు మీరేమనుకుంటూ జపం చేస్తారు” అని అడిగితే, “ఈ

ప్రపంచమంతా దేనితో చేయబడిందో ఆచ్చెతన్నాన్ని తలచుకుంటూ ఒకోర్కె రుద్రాక్ష తిప్పుతాను” అని సమాధానమిచ్చారు. ఒకసాలి ఎపరితోనో ఆన్యారట, “నేనూ సాధన చేశాను. ఆమే చేసింది. అందువల్ల ఇంకా గొప్ప సాధకుడు పుడతాడు” అని. “జిబి లిజమా సార్?” అని, అడిగితే “నిజమే” అని చెప్పారు.

అప్పట్లో మాస్టరుగారు టీ.టి.డి వాలి చేత సాయిబాబా చరిత్ర ప్రీంట్ చేయించాలని చాలా ప్రయత్నం చేశారు. ఇ. ఓ. గాలిని కలిశారు. కాసీ టీ.టి.డి. వారు సాయిబాబా ముస్లిం అన్న సాకు చూపించి ప్రీంట్ చేయమన్నారు. ర్పణ సమయంలో మమ్మల్ని ధ్యానం చేయమన్నారు. “ఈ ప్రపంచమంతా ఒకటే చ్చెతన్యం చేత చేయబడింది” అని అనుకోవటమే మాకు వారు చెప్పిన ధ్యానం. నిరంతరం బాభాచి గుర్తు పెట్టుకోవాలి. భోజనం చేసే సమయంలో కూడా సాక్షాత్తు ఆపరబుప్ప స్వరూపం ఆయన ఈ అన్నం నా శరీరంలో ప్రవేశించి నాకారోగ్యాన్ని ప్రసాదించుగాక! అని అనుకుంటూ తినమన్నారు.

మాస్టరుగారు తిరుపతి వభ్యానప్పుడు వైట్ పేపర్ తీసుకెళ్లి ఆయన కిచ్చాను. “మన సాక్షాత్తం గాకుండా ఏ ఆఫీస్ నుంచో తేస్తే అది దొంగతనంతో సమానం” అన్నారు. అలాంటివి “ఏ పనిక్కెత్తే వుపయోగిస్తామో ఆ పని అంత పట్టేక్క గా పూర్తికాదు” అని తీసుకోకుండా తిరస్కరించారు. ఒక ముస్లిమ కమీషనర్ గారు మాస్టరుగాల్ని తరస్కించారు. ఒకసాలి మాస్టర్ గాలి బస వాలింట్లో ఏర్పాటు చేశారు. రాత్రి అయ్యాంది. అందరూ వెళ్లిపోయారు.

జంక ఆయన పడుకోబోతూ, అక్కడ ఏర్పాటు చేసిన యూఫోమ్ బెణ్ణు పుపయోగించుకుండా నేలమీద పడుకున్నారు. “ఎవరేమనుకున్నా మీరేమీ ఖాతర చేయక పోవచ్చు, కానీ మాకు మాత్రం ‘మీ గురువు గారు ఇలా కట్టిక నేల మీద పడుకున్నారంటే’ మాకెంతో సిగ్గుగా వుంటుంది” అని అంటే, అప్పుడాయన యిలా అన్నారు: “వాటి మీద పడుకుంటే అపి పుపయోగించే వాలి సబ్-కాన్వెన్-లెవెల్ లో వున్న కోలకలు, సంకల్యాలు నన్న పట్టుకుంటాయి. రకరకాల మనుష్యులు, మనస్తత్త్వాలు, కోలకలు, ఈ గొడవలు మన మెక్కడపడతాం. కాబట్టి క్రింద పడుకోవటమే మేలు” అన్నారు. అట్లా అని ఆవతల వాలిని ఆయనెప్పుడూ హర్ష చేసేవారు కాదు. ఇలాంటివి ఆయన చెప్పాలిన వాలికి చెప్పేవారు గాని అడిగిన వారందలికి చెప్పేవారు కాదు.

తిరుపతిలో ఒకసారి పోటల్ పై నుంచి క్రిందకు బిగుతున్నాము. జీరున వర్షం కురుస్తున్నది. బయట కెళ్ళాలిన పని వుంది కాని దికాకుగా వుంది. “జంత వర్షంలో ఎలా వెళ్లం సార్ ” అన్నాను. “ఏం పరవాలేదు. వర్షం ఆగిపోతుంబలే” అన్నారు. అంతే పైనుంచి క్రిందకు మెట్లు బిగి వెచ్చేసిలికి వర్షం ఆగిపోయింది. చినుకు ఒక్క బోట్సు కూడా రాలటం లేదు. ఆయన ఘటనా ఘటనా సమర్పులు. ఎమైనా చేయగలరు. ప్రకృతిని కూడా వారు అదుపుచేయగలరు. మాస్టరుగారు అంత శక్తి శాలి.

నాకు ఉద్దీగంలో రావాలిన ప్రమోషన్ రాకుండా ఒకరు నామై వ్యతిరేకంగా ప్రాశారు. నిజాలికి నా

తప్పేమీ లేదు. నాకు ప్రమోషన్ రాదని తెల్పింది. ఈ విషయంలో ఖాధపడుతూ మాస్టరుగాలికి ప్రాశాను. వెంటనే ఆయన గురువరిత్త లోని చాప్టర్ ఒకటి చెప్పి పారాయణ చెయ్యమన్నారు. ఆలా చేస్తుంటే నా పైండ్ ఒకరు కలకత్తాలో మా పై ఆఫీసర్ గారితో నాకనుకూలంగా మాట్లాడారు. నాకు ప్రమోషన్ వచ్చింది. ఇని కేవలం మాస్టరుగాలి అనుగ్రహమే అంటాను.

కాళహాస్తి	స్వామి
మండలారాధనకు	మాస్టరుగారు
వచ్చివ్యాడు	ఆయనను
కలుసుకున్నాను.	మాటల
సందర్భంలో	ఒకసారి తనను
చూపిస్తూ, “ధ్యానం చేస్తాను గనుక ఈ శరీరం తట్టుకుంటున్నాబి గాని లేకపోతే ఏనాడో రాలిపోయేదే”	చూపిస్తూ, “ధ్యానం చేస్తాను గనుక ఈ శరీరం తట్టుకుంటున్నాబి గాని లేకపోతే ఏనాడో రాలిపోయేదే”
అని అన్నారు. వారు కారణమ్ములు. మహాత్ములకు శరీరం కర్మవశాత్తో లేక బుఱానుబంధం వల్లనో రాదు. ఇతరులను ఉధరించడానికి వారు శరీరాన్ని ధరిస్తారు అని అన్మించింది.’	అని అన్నారు. వారు కారణమ్ములు. మహాత్ములకు శరీరం కర్మవశాత్తో లేక బుఱానుబంధం వల్లనో రాదు. ఇతరులను ఉధరించడానికి వారు శరీరాన్ని ధరిస్తారు అని అన్మించింది.’

ఒకసారి విద్యానగర్ వెళ్లాను. అప్పుడు మాస్టరుగారు చాలా కీప్ప పరిస్థితులలో వున్నారు. రకరకాల నిందలు, అపోపలు, అపవాదులు వేసి ఆయనను కొట్టాలని, ఆపూరి నించి వెళ్గాట్టాలని ప్రయత్నాలలో కూడా వున్నారు. కాని ఆలాంటి విషమ పరిస్థితులలో సైతం ఆయన తన నిజస్తి నుంచి పీసమంత్తునా చలించలేదు. ఆలాంటి స్తీతప్పజ్ఞలు నున మాస్టరుగారు.

ఆయనెప్పుడు సిద్ధ పోతారిసి ఏమో గాని ఎప్పుడూ చదువుతూనే వుండేవారు. ఇ సబ్క్ష ని ఈ సబ్క్ష అని గాక, అన్ని రకాలసబ్క్షకి సంబంధించిన

బుక్కు చచివేవారు. వాలి జ్ఞాపక శక్తి అమోషం. ఎంతిసి శ్రమించేవారు. అంత శ్రమ మానవమాత్రుల వల్ల కాదు నా పుద్దేశ్యంలో. చీరాల్లో ఒకసారి మాకు తెల్పిన ఒక పంతులుగారు మాస్టరుగాలిని కలుసుకున్నారు. ఆయన ప్రశ్నలు చెప్పాంటారు. ఆయన “రామకృష్ణ పరమహాంస దగ్గరవున్న విద్య మీ గురువు గాలి దగ్గర వున్నటి” అని అన్నారు.

మాస్టరుగారు	సమాధి
అయ్యెముందు నాకు పోన్ పెసిలిటీ ఇవ్వారు.	నాకు మాస్టరుగాలికి పోన్ వేసి మాట్లాడాలని అన్మించేసి నాకెందుకాలోపన వచ్చింది తెలీదుగాని మాస్టరుగాలికి గుండె జబ్బువచ్చినట్లు ఎలా వుంది అడుగుదామని పోన్ చేయటం, కాసీ వాళ్ళేమనుకుంటారిసన్న ఆలోచన వచ్చి మళ్ళీ పోన్ పెట్టేయటం జిలగేబి. మాస్టరుగారు నాతో అనేవారు. నువ్వు కలకత్తాలో ఎందుకు? ఇంద్రాకి రమ్మనమనేవారు. కాసీ ఆయన చెప్పిన మాటలిన్నేదు. “జీవితంలో ఎంతిసి విలువైన దాన్ని పోందే అపకారాన్ని పోగొట్టుకుంటున్నావ్” అని చెప్పినా కూడా నేను అర్థం చేసుకోలేకపోయాను. మాస్టరుగారు ఒక సందర్భంలో “మహాత్ములు సమాధి అయ్యెటప్పుడు ఎవరైతే సమిపంలో వుంటారోవారు చాలా అదృష్టప్రపంతులు. వాలి తపశ్చక్తిని అక్కడున్న వారు పొందుతారు” అని చెప్పారు.

కాసీ మాస్టరుగారు సమాధి అయిన సమయంలో నేనక్కడ వుండలేకపోయాను. నాకు ప్రాప్తం లేదసి నన్ను నేను సమాధాన పరచుకోలేక పోతున్నానిప్పటికీ ●

బల్యంత నాచ్చె

పూజు ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

రోతా రా మ్మ
బల్యంత నాచ్చె
తాలుకా ఆఫీసులో గుమస్తాగా
పనిచేస్తుండేవాడు. అతడు బాబా
గురించి మొదట 1909 లో విన్నాడు.
అతని అన్నగారిని బోంబాయిలోని
ఒక ఆస్తుత్తిలో కంఠర్షణావికి
శస్త్రచికిత్సకోసం చేర్చించారు. సరిగ్గా
అదే రోజున వారింటికోక సన్మాసి వచ్చి
ఖళ్ళ కోరాడు. భోజనం వడ్డించాక,
బెండకాయ కూర కావాలని పదే
పదే ఆడిగి వేయించుకుని, రోగికి
బోంబాయిలో భద్రంగా శస్త్రచికిత్స
జరిగిందని చెప్పి వెళ్ళాడు. అప్పుడు
వారింటికి వచ్చిన ఘన్సే అను మిత్రుడు
“సాయిబాబా దయవల్ల శస్త్రచికిత్స
బాగానే జరిగేవుంటుంది” అన్నాడు.
సాయిగురించి బల్యంత నాచ్చె వినడం
అదే ప్రథమం. సాయింతమయ్యేసులికి,
అతని అన్నకు శస్త్రచికిత్స బాగా
జరిగిందని, తర్వాత ఒక సాధువు
వచ్చి అతడి కంఠం నిమిత అది
బాగవతుందని చెప్పి వెళ్ళాడని
బోంబాయినుండి కబురొచ్చింది.

కోంతకాలం తర్వాత నాచ్చె తండ్రి
ఒకరోజు దాసగంచేసిన కీర్తనలో
సాయిబాబా సాక్షాత్కార్త్ర దత్తత్త్వేయుని
అవతారమని విన్నాడు. అతడు
సాయిపటం తీసుకొచ్చి నాటినుండి
దానినిగూడ పూజించసాగాడు.
బల్యంత నాచ్చె మొదటిసారిగా
1912లో శిరిడీ వెళ్ళాడు.
అంతకుముందే అతడు ప్రభుత్వ
ఆదాయశాఖలో స్థిరమైన ఉద్యోగానికి
అవసరమైన పరీక్ష ప్రాశాడు.
దహనూలో పనిచేస్తున్న అతడు
బోంబాయి నగరాలికి ఉద్ధిగ్రంథో
బఖిలీ కావాలనిగూడ ఆరిస్తున్నాడు.
కాని అదెంతో కష్టమైన పని. ఈ
రెండు కోశికలూ దృష్టిలో పెట్టుకుని
అతడు మరియుద్దరు మిత్రులతో కలసి
శిరిడీ బయల్లోరాడు. వారు కోపర్టావ్
చేరాక అచటి స్టేషన్ మాస్టర్ పీచ్చు
శిరిడీ వెళ్ళాన్నారని విని బాబాను
తీవ్రంగా విమర్శించాడు. బాబా
కేవలం క్షుద్రశక్తులుగల మంత్రగాడని,
అమాయక ప్రజలను తనక్షుద్రశక్తులతో
లోబరుచు కుంటున్నాడని,

ఆయననంతగా గౌరవించడం
వ్యాపారమని విమర్శించాడు. అదంతా
చినేపులికి బల్యంత నాచ్చెకు బాబాపట్ల
ఎన్నో సంశయాలు కలిగాయి.

అయినా ఎలాగో ఆ బృందం
శిరిడీ చేరింది. సరిగా అదే సమయానికి
లండీనుండి బాబా మశీదుకొస్తూ
దాలలోనే వారికెదురయ్యారు. బాబా
తిన్నగా బల్యంత నాచ్చెకేసి చూసి,
“ఏమిటి, మమలుదారు వద్ద సెలపు
కోరకుండానే వచ్చావా? ఇంకెన్నడూ
యులా చేయకు” అన్నారు. అంతటితో
బాబా సర్వజ్ఞులని అతడికర్మమైంది.
కోపర్టావ్ లో స్టేషనుమాస్టర్ చేసిన
విమర్శలన్నీ పట్టాపంచలైనాయి.
అప్పుడు నాచ్చె సాయి సన్నిధిలో మూడు
రోజులున్నాడు. ఆ కొచ్చికాలములోనే
భక్తులపై బాబాకుగల ప్రేమ,
మహాత్మరమైన ఆయన దివ్యశక్తులను
నిరూపించే సన్నివేశాలెన్నో చూచాక
సాయి దత్తావతారమేనన్న విశ్వాసం
అతడికి కలిగింది. ఒకరోజు బాబా
అతని చేతిలోని ఉండి తీసుకొచ్చిన
స్వయంగా ఆతని నొసట పెట్టారు. అది

వాలి ప్రత్యేకమైన అసురహసీకి బిహ్వం. తర్వాత ఒక ఏకాదశినాడు మధ్యాహ్న హరతికి ముందు సాయి యితనిని వాడాకు వెళ్లి భోంచేసి రఘునాన్నరు. తన సాటివారు ఏకాదశినాడు ఉపవసిస్తుంటే తాను భోజనం చేయడం బాగుండదని తలచి ఆరతి అయ్యాక భోంచేస్తానన్నాడు. కాని సాయి అంగీకరించక అతడు భోజనం చేసి వచ్చేవరకూ ఆరతి ఆపించారు. తర్వాత ఒక భక్తురాలు సమర్పించిన తాంబూలం గూడ బాబా అతడికిచ్చి తినిపించారు. ఆరతి అయ్యాక బాబా అతనివద్ద ₹4/-లు, అతని మిత్రుడు వైద్యునివద్ద ₹16/-లు తీసుకున్నారు గాని; మిత్రుడు దాటేను దళ్ళిజ కోరలేదు. కారణం అతనికి దళ్ళిజ యవ్వడం యిష్టం లేదు.

అటుపై వివరం నాచ్చే యిలా ప్రాశాడు; “దాటే తనతోకూడ తెచ్చుకున్న బత్తాయి పండ్లలో కొన్నిటిని వాడాలో వుంచుకుని కొన్ని మాత్రమే బాబాకు సమర్పించాడు. వాటిని అందరికీ ఎంచేశాక, ఒక మార్యాడీ అమ్మాయి తనకు బత్తాయిలు కావాలని బాబా నడిగెంటి. ఆయన దాటేను ఖిగిలిన పండ్లగూడ తీసుకురఘునాన్నరు. అతడు తాను వాటిని ఏకాదశినాడు అల్సారంగా తినేందుకు తెచ్చుకున్నానని చెప్పి యివ్వలేదు, బాబా యింక అడగనూలేదు.

రెండవ రోజు కాకా బీళ్ళిత్, జీగ్, దభోల్కర్ మొ॥న వాలికి నన్ను చూపి బాబా, “నేనోకరోజు యితని యింటికి ఇక్కకు వెళ్లాను. కానీ పీళ్ళు నేనుగుతేగాని నాకు బెండకాయ కూర వేయలేదు” అన్నారు. వెంటనే

3 సం॥ల క్రిందట అనగా 1909లో జిలగిన సంఘటన జ్ఞాపకమొచ్చి నేనెంతో ఆశ్చర్యపోయాను. కారణం మా యింటికొచ్చిన సాధువుకు, బాబాకూ పోలికలేదు. అప్పుడు నేను నా పరీక్షా ఫలితం గురించి అడిగితే బాబా, ‘అల్లా మాలిక్ ప్రై’, ‘అల్లా అచ్చాకరేగా’ అని నా తలపై చేయివుంచి ఆశీర్ధుదించారు.

శిలిడీ చేసిన మూడవ రోజున మేము మశీదుకి వెళ్ళేసిలికి ఆక్కడ బాబా పట్టరాని కోపావేశంతో చిందులు తొక్కుతున్నారు. ఆయన కళ్ళు బింత చిప్పులులా వున్నాయి. అందరూ భయపడి పాలిపోయి 15 ని॥ల వరకూ మశీదులో అడుగు పెట్టడానికివరూ సాహసించలేదు. అటి చూచాక బాబా పిచ్చివారేమోనన్న సందేహం మాకుగూడ కలిగింది. చిలికెలాగో ఆయన శాంతించాక, మేము ముగ్గురమూ వెళ్లి ఆయనవద్ద సెలవు కోరాము. బాబా నాకు ఉంటి యిన్ను, “నీవు ఉండ్యానికి బోంబాయి రావచ్చురదా!” అన్నారు. (అటి భవిష్యవాణి, వాలి శాసనమో తెలియదుగాని, రిసం॥ల తర్వాత నాకు బోంబాయికి బట్టి అయింది). నేను ఆపీసులో సెలవు తీసుకోకుండా ఉండు విడిచిపోయినట్లు నా పై అధికారి జ.వి.దేవ్ గుర్తించాడుగాని, అతడు నాపై చర్య తీసుకోవక హౌచ్చరికచేసి విడిచి పెట్టడు.

అటుతర్వాత నేను 1913 నుండి మళ్ళీ మళ్ళీ శిలిడీ రాసాగాను. నేను 1913లో శిలిడీ బయల్దీరుతుంటే నా మిత్రుడు పన్నే నన్ను కలుసుకుని, అతడు ఆపీసులో ఉబ్బ తినేశాడన్న అభియాగంపై తనకు జైలుశిక్

విభించారని, ప్రస్తుతం తనను బియుల్ పై విడుదల చేసారని చెప్పారు. తాను కోర్టులో అప్పిలు చేసుకోబోతున్నానని చెప్పి, తన తరపున బాబా ఆశీర్షులు కోరమని నాతో చెప్పాడు. నేను శిలిడీ చేరేసిలికి చావడిలో కాకడ ఆరతి (ఉదయ హరతి) జరుగుతోంది. అప్పుడు బాబా ఎంతో కోపంతో వున్నారు. అయినప్పటికీ నన్ను చూస్తునే ఆయన, ‘వాడేమీ భయపడనక్కరలేదని చెప్పు. అప్పిలు చేసుకోగానే అతనిని విడుదల చేస్తారు’ అన్నారు. నేను శిలిడీ నుండి తిలిగి రాగానే బాబా చెప్పినమాటలు పన్నేతో చెప్పాను. కాని అప్పటికే అతను విడుదల అయ్యానని చెప్పాడు! బాబా అభయమిచ్చిన వెంటనే ఆ కార్యం నెరవేలింది.

బాబా ఒకరోజు భక్తులందరి యెదుట నాతో, ‘పిచ్చివాళ్ళను సమ్మరూడదు’ అన్నారు. అప్పుడు నాకేమీ అర్ధంగా లేదు. నేను 1914లో దహనులో కోశాధికారిగా పనిచేస్తున్న కాలంలో ఒకరోజు యింట్లో పూజ చేసుకుంటున్నాను. అప్పుడు రామకృష్ణ బల్యాంత పన్నే అను ఒక పిచ్చివాడు మా వంటగబి తలుపు దగ్గర నిలుచుని వున్నాడు. అతడెవలసీ బాధించేవాడు గాదు. గనుక నేను పట్టించుకోలేదు. కాని నేను పూజ చేస్తుండగా మధ్యలో అతడు ఒక్కసారిగా నామీదకు దూరికి నా గొంతు పిసుకుతూ, ‘సీ రక్తం తాగుతాను!’ అని కేకలేస్తున్నాడు. నేను వెంటనే ఉద్దరణిని అతని నోట్లో అడ్డంగా పెట్టి, మరోచేత్తో ఆతని పట్టు విడిపించుకోబూచాను. అతడు నా పేళ్ళు కొలకేస్తున్నాడు. మా అన్న నాకు సహాయమొచ్చేసిలికి నేను

చచ్చినంత పనై స్పృహ కీర్తిశ్శయాను. తర్వాత వైద్య సహాయంలో నేను కోలుకున్నాను. తర్వాత నేను శిలాడి వెళ్లినపుడు బాబా నాకేసి చూపుతూ అన్నా చించిసీకర్ తో, “అన్నా, నేనొక్క క్షణం ఆలస్యం చేసినా యితడు చచ్చేవాడే, ఆ పిచ్చివాడు యితడి గొంతు పట్టుకున్నాడు. నేనెలాగి యితనిని విడిపించాను. ఏంచేస్తాం, నా జడ్డలను నేను రక్షించకుంటే ఎవరు రక్షిస్తారు?” అన్నారు.

మనం కష్టంలో వున్నపుడు బాబాను ప్రార్థిస్తాము. షైలిశిక్ష నుండి ఫన్సేకు విడుదల లభించినట్లు మనకుగూడ వెంటనే రక్షణ లజ్జస్తేనే బాబా రక్షించారనుకొంటాము. బల్యంతీ నాచేకు ఉద్దీపిం బోంబాయికి బిబిలీ అయ్యెలా ఆయన ఆరీర్ధాధించాక అటి పలించడనికి 6 సం॥లు పట్టించి. అలానే అతనిని పిచ్చివాని బాలినుండి బాబా రక్షించినప్పటికీ, ప్రత్యక్షంగా ఆ సన్నివేశం చూచినవాలికి బాబా రక్షించనట్లే తోస్తుంది. అందుకే బాబా రక్షణను పొందినా గుర్తించగలాలంటే ఆయనపట్ల సంపూర్ణమైన విశ్వాసము, ఓరిషి రెండూ వుండాలి. బాబా మనను రక్షించినట్లు ఎంతగా అనిపించినా, నిజానికి యింకెంతగానో ప్రమాదించవలసిన పరిస్థితి అంతటితో పోతుందన్నది తథ్యం. నాయి ఎంత నిత్యసత్యులో వాలి రక్షణగూడ అంత నిత్యసత్యమైనదే. మన విశ్వాసము, ఓరిషి అంతటివిషయమే జరుగవలసింది.

“నేను, వైద్య 1915లో మరొకసాలి బాబాను దర్శించాము.

బాబా చేతినుండి ప్రసాదంగా తాను పూజించుకునేందుకు తీసుకోదలచి, వైద్య ఆయనకు వెండి పొదుకలు సమర్పించాడు. కాని బాబా వాటిని నాకు ప్రసాదించారు. ‘అపి అతడిపి గదా!’ అని తలచి అతడికిచ్చివేసాను. శ్యామా ఆ పిషుయం బాబాతో చెప్పినపుడు, ఆయన వాటిని నాకు తిలిగి యిప్పించారు. వైద్యవద్ద మరొకజత వెండిపొదుకలు గూడా వున్నాయి. కాని బాబా వాటినిగూడ అడిగితీసుకునినాకేప్రసాదించి పీటిని నీ దగ్గరుంచుకొని పూజించుకోి అన్నారు. అపి వైద్యకు చెంబినపని కనుక అతనికే యివ్వాలనీ నేనున్నాను. ఆయన, ‘ఇప్పుడు నీ దగ్గరుంచుకోి, అతనికి తర్వాత యివ్వచుటో’ అన్నారు. నేనెలాగే చేసాను.

ఆ సంవత్సరమే మరొకసాల మేము శిలాడి వెళ్లాము. నాకు కలిగిన పిల్లలందరూ మరణించడం వలన నాకు సంతానం ప్రసాదించమని మా అత్తారు బాబాను కోరదలించి. అప్పుడు శ్యామా నా భార్యను బాబా వద్దకు తీసుకువెళ్లి ఆమె కొంగులో ఒక కొబ్బరికాయ వేయమని కోరాడు. అప్పుడు బాబా నాభార్యకు కొబ్బరికాయ ప్రసాదిస్తుండగా ఆయన కళ్ళలో నీళ్ళు నిండాయి. “ఆయన నన్ను తమవద్ద కూర్చుని పొదాలు వత్తమన్నారు. నేనెలాగే చేస్తుంటే ఆయన నాపీపు నిమిరారు, ఆయన ప్రేమకు కలిగిపోయాను. వెనుక ఒక పిచ్చివాడు నన్ను చంపబోయినప్పుడు నావద్ద వాలి పటముండబట్టి గండం గడిచిందని బాబాతో అన్నాను. అప్పుడు బాబా, ‘అల్లాహ్ మాలిక్ ప్రై’ అని మాత్రమన్నారు. అప్పుడు

ఆయనా, నేనుం ఒకలలొకరం కొగలించుకున్నాము.

ఒక భక్తుడు చేసుకునే సేవలో మరొకరు జీక్కయి చేసుకుంటే బాబా తీవ్రంగా ఖండించేవారు. ఒకనాడు బాబా, “నాకు కడుపులో నొప్పిగా వుంది” అన్నారు. ఒక భక్తురాలు కాలిన ఇటుక, బాబా పాంట్టమీద కష్టాన్ని పైనే పెట్టి వాలి డిక్కులను ఎంతో గట్టిగా మర్మించనాగించి. సున్నితంగా మర్మించమని ఆమెతో చెప్పాను. వెంటనే బాబా ఉర్కుతెచ్చుకొని అక్కడ నుంచి వెళ్లిపోయ్యని ఆదేశించారు. నేనెలాగే చేసాను.

వాటి రాత్రి 8 గం॥లకు నేను మశీదుకు వెళ్లి ‘బాబా! నేను జపం ఏమని చేసేటి?’ అని అడిగాను. ఆయన, ‘దేవపూర్ వెళ్లి మీ పూర్తీకులందరూ అర్థించిన శిలానే పూజించు’ అన్నారు. తర్వాత నేను దహనూ తిలిగి వచ్చాక బాబా భావమేమని నా తండ్రిగాలినడిగాను. ఆయన చెప్పినటి: అయిదు తరాల వెనుక మా పూర్తీకుడైన బాబా ప్రయాగ్ కు 60 సం॥లు వచ్చినా సంతానం కలుగలేదు. అతడు ఏకనాథుని శిష్యుడైన బాబా భాగవత్ అను మహాత్ముని త్రయంబకంలో దర్శించాడట. అటు తర్వాత అతనికి కొడుకు పుట్టాడట. అప్పటినుండి మా వంశంలో ప్రతివారూ మా గురు వంశస్తులనుండి ఉపదేశం పొందటం ఆచారమైంచిట. నన్నుగూడ అలానే చేయమని బాబా భావమట.

ధ్వంసకమాయ ఆసుభ్రవమండ్రమ్మ

నో కు మొదట ఇద్దరు ఆడపిల్లలు పుట్టారు. మూడవకాన్పుకి నాకు మగపిల్లవాడు పుడితే సుబ్రమణ్యస్వామికి తలసీలాలు ఇస్తానని మైక్కుకున్నాను. మా అత్తమ్మ (నా భర్తగాలి తల్లి) బాబు పుడితే శ్రీవేంకటీశ్వర స్వామికి తల సీలాలు ఇస్తానని ఆమె మైక్కుకున్నటి. కాసీ మేము ఇలా మైక్కుకొన్నట్లు బాబు పుట్టిన తరువాత తెలిసినటి. అందుకోసము మొదట సుబ్రమణ్య స్వామికి తలసీలాలు ఇవ్వాలని నేను, కాదు మొదట వేంకటీశ్వర స్వామికి ఇవ్వాలని మా అత్తమ్మ. ఇలా మూడు సంవత్సరములు గడిపినాము. మధ్యమధ్యలో మేము చాలాసమయాలను ఎదుర్కొవలసి వచ్చినటి. అప్పటివరకు మాకు సాయిబాబాగాలి గులంబి వినడం తప్పితే వారిని గులంబి ఏనాడు తలచుకొనలేదు. హైదరాబాదీలో మా అన్నయ్య వాళ్ళ శ్రీసాయిబాబాను కొలిచేవారు. వారు సాయిగులంబి మాకు చెప్పారు. అప్పటినుండి మేము బాబా పీద కొంచెం కొంచెము భక్తి పెంచుకొనసాగాము. ఒకరోజు శ్రీసాయిబాబా పూజ చెయ్యాలనుకొన్నాము. కాసీ మా దగ్గర 'బాబా' పాటో ఒక్కటి కూడా లేదు. ఏమీ చేద్దామా అని అనుకొంటూ ఆ రోజు పాటో లేకుండానే పూజ చేసినాము.

మరుసటి రోజు నా తమ్ముడు రెండు పాటోలు తీసుకొని వచ్చి 'అక్కా నాకు రస పాటోలు దొరికినబి మాడు' అని నా చేతికి ఇచ్చినాడు. ఏమో పాటోలు అనుకుంటూనే వాటిసి చేతికి తీసుకొని చూచాను. అంతే! నా ఆశ్చర్యానికి, ఆనందానికి అంతులేకుండా పోయించి కారణం ఆ రెండు పాటోలు సాయివే. అవి ఓరిజనల్ పాటోలు. అప్పటికప్పుడే వాటిని ప్రేమ కట్టించి దేముడు గబిలో పెట్టాను. ఆ పాటోలు ప్రేమ కట్టించినతను ఆ పాటోలుచూచి డబ్బులు తీసుకొనలేదు. నేను అప్పటినుండి సాయిపీద భక్తి, గౌరవము పెంచుకొనసాగాను.

నేను సాయి గులంబి పూజించడము తప్పితే శిలాండ్రీ వెళ్ళి రావాలన్న కోలిక నాకు కలుగలేదు. ఒకరోజు హైదరాబాదులో పుండే మా అన్నయ్య "మేము 17-11-86న శిలాండ్రీ వెళ్ళచున్నాము. రాదలచుకుంటే మాకు ఉత్తరం ప్రాస్తే మేము టికెట్లు లిజర్యు చేయిన్నాము" అని ఉత్తరం ప్రాశాడు. అప్పడు నా భర్త "సీకు నిజంగా సాయిబాబా పీద నమ్మకము పుంటే సాయి సీపీద కరుణ చూపితే డబ్బుకూడా ఎలాగో చూపించుతాడు" అని అన్నాడు. ఆఖరికి నా మొర సాయి ఆలకీంబి నన్ను ఆయన సన్నిధికి 18-11-86న రష్పించుకొన్నారు.

ఆ రోజే నా పిల్లలకు తలసీలాలు తీసి వేయించినాను. సాయిబాబాలోనే నాకు సుబ్రమణ్యస్వామి, వేంకటీశ్వర స్వామి ఉన్నారనితలచి సాయిసన్నిధిలో తలసీలాలు తీపించేశాను. ఆ రోజే బాబు పేరు వేంకటనాగసాయివరపుసాంగా పెట్టాము. ఆ తరువాత నాకు గత మూడు సంవత్సరాలుగా కాలునోప్పిగా ఉండేది. ఎస్సి మందులు వాడినా, ప్రయోజనము కనపడక సాయిని నమ్ముకొని గురువారం నాడు సాయంత్రం 5-39 గం॥లకు నేను గురుస్థాన్ దగ్గర 150 మట్టు తిరిగాను. నాకు 80 మట్టులో ఒక బండపైన ఒక ముసలాయన సాయిలాగ తలకి ఒక గుడ్డ చుట్టుకొని చేతిలో ఒక చిన్న కర్ర పట్టుకొని ఏదో అంతే నాకేసి చూస్తూ చేతితో దీవించినట్లు ఉన్నాడు. 150వ మట్టు తిరిగి ఆ ముసలాయనికి నమస్కారం చేసుకుండామని అచ్చట చూస్తే ఆయన అప్పటి కనపడలేదు. ఆ రోజు నుండి నేను వచ్చే వరకు ఆ ముసలాయన ఎష్టటయినా కనిపించుతాడేమానని వెదికాను. కాసీ ఎక్కడ కనపడలేదు. నాకు కాలునోప్పి మరలా రాలేదు. ఈ రోజుకి నేను ఎంతో పంతోపుంగా ఉన్నాను.

శ్రీమతి యం. పద్మావతి,
శ్రీపాలకశ్చ

ఆచార్యవి అధ్యాత్మ లీలా

ఒ గోలుకు వాస్తవ్యాలు
మల్లికార్ణవున్ గారు
పూజ్యతే మాస్టరుగారి లీలావైభవాన్ని
జలా తెలియజేస్తున్నారు---

మాట ఒంగోలు. జిహేక్ చదువుకునే
రోజుల్లో బాబా గుడిలో ప్రదక్షణలు
చేస్తుండేవాడిని. అప్పుడే పూజ్యతే
మాస్టరుగారి సమాధి మంబిరం
చూశాను. అప్పటినుండి సమాధి
దర్శనం చేసుకుంటుండే వాడిని.
మాట ఒంగోలే అయినా పూజ్యతే
మాస్టరుగారిని సశరీరంగా
దర్శించుకోలేకపోయాను. అప్పుడు
మాకు ఆయన గురించి తెలియదు.
ఇప్పుడు పూజ్యతే మాస్టరుగారి
సిలయం పక్క పీథిలోనే మా ఇల్లు
వుంచి. నేను జిహేక్ చదివే రోజుల్లో
రెండు సంవత్సరాలు అనారోగ్యం
కారణంగా నా చదువు ఆగిపోయింది.
నేను ప్రతిరోజు సమాధి మంబిరం
దగ్గర కూర్చునేవాడిని. అక్కడ
చాలా ప్రశాంతంగా వుండేవి.
అక్కడ జిలగే అన్ని కార్యక్రమాలకు
వెళుతుండేవాడిని. ఉదయం,
సాయంత్రం రెండు పూటలు
సమాధి మంబిరం దగ్గర కూర్చుని ఆ
ప్రశాంతతని తనిపితీరా అనుభవించే
వాడిని. ప్రతి విషయాన్ని అక్కడ

చెప్పుకునేవాడిని. అలా చేస్తుంటే
చదువు, ఆరోగ్యం చక్కబడ్డాయి. మా
ఇంటి సమస్యలన్నీ తీరడం ఇంట్లో
వాళ్ళందరికీ అనుభవంలోకి వచ్చింది.
ఒంగోలులోని సమాధి మంబిరం
నాకొక అయస్కాంతం. తరువాత
నాకు వివాహమయింది. వివాహంలో
అందరికీ శ్రీ సాయిలీలామృతము
ర్ఘంథాలు పంచాను.

సాఫ్ట్వేర్ ఉద్యోగం కోసం
ప్రైదరాబాద్ వచ్చాను. అక్కడ
గురుపూజలు జరిగితే వెళ్లి అక్కడ
కూడా శ్రీ సాయిలీలామృతము
ర్ఘంథాలు పంచాను. అక్కడికి వచ్చిన
ఒక భక్తుడు నాకు మెకానికల్
ఇంజనీరింగ్ కి సంబంధించిన
ఉద్యోగం ఇష్టించాడు. తర్వాత
సాఫ్ట్వేర్ నేర్చుకున్నాను. నాకొక
బాబు పుట్టడు. వాడికి 'సాయి
భరద్వాజు' అని పేరు పెట్టుకున్నాను.

మళ్ళీ కొన్నాళ్ళకు నా ఉద్యోగానికి
ఆంచికం వచ్చింది. అదే సమయంలో
గొలగమూడిలో సమేళనం
జరుగుతోంది. 'వెళదామంటే పరిశీలి
కష్టంగా వుంది, ఎలా వెళ్లాలి?' అని
పూజ్యతే మాస్టరుగారితో చెప్పుకుని
బాధపడ్డాను. ఒక ఆఫీసులో రెజ్యూమ్
ఇచ్చాను. ఆ ఆఫీసుకు వెళితే

ఉద్యోగాలేమీలేవన్నారు. నా ఎదురుగా
వున్నాయన "జాబ్ నేనిస్తాను!" అని
వెంటనే ఉద్యోగమప్పించారు. నేను
సమేళనానికి వెళ్లి వచ్చి ఉద్యోగంలో
చేరాను.

కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం మా
అమ్మ బయటికి వెళ్లి లిక్కాలో ఇంటికి
వస్తుంటే లిక్కావాడు మా సందుకి
బదులు పూజ్యతే మాస్టరుగారి ఇల్లును
సందులోకి లిక్కా తీసుకుని వెళ్లాడట.
అక్కడ ఏదో హడావిడిగా వుంటే మా
అమ్మ లిక్కా దిగి పూజ్యతే మాస్టరుగారి
సిలయంలోకి వెళ్లింది. ఆ రోజు
పూజ్యతే మాస్టరుగారి, పూజ్యతే
అమ్మగారికల్యాటోత్సవంజరిగినరోజు|
అప్పుడు అక్కడ పూజ చేస్తున్నారు.
అక్కడ గురుబంధువులు మా అమ్మని
కూడా పూజ చేసుకోమన్నారు. మా
అమ్మ పూజ చేస్తూ "నేనేమీ పళ్లు
తీసుకోకుండా వచ్చేశాను. సరే దక్కి
వేద్దాం!" అని అనుకుందట. పూజ
ముగిసేక ప్రసాదం తీసుకుని ఇంటికి
వచ్చేసింది. రాత్రి నిద్రపోయక కలలో
పూజ్యతే మాస్టరుగారు కనిపించి,
"ఏమ్మా దక్కిం సమర్పించకుండా
వచ్చేశావేమి?" అన్నారటా మా అమ్మ,
"అయ్యా!" అనుకుని సమర్పించబోతే,
"ఇప్పుడొద్దు!" అని, "మీ పెద్దబ్యాయిని

తీర్థయాత్రలకు పంపించండి. ఒక క్షేత్రంలో మీ వారు మీ ఆబ్యాయి కోసం మొక్కుకున్నారు. (ఆటి కాణిపాకం!) ఆ క్షేత్రం నుంచి ఒక పటం తెచ్చి ఇంట్లో పెట్టుకోండి” అని చెప్పారట. ఇవస్తు అక్కర సత్యాలు! పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు నన్నే కాకుండా నూ ఇంట్లిపాఠినీ కంటికి రెప్పులా కాపాడుతున్నారు.

నాకు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల దయతో బెంగళూరులో మంచి ఉద్యోగం వచ్చింది. నా మనస్తత్తుం చాలా చిత్రంగా వుండేది. ఒంగోలు దాటి బెంగళూరు వచ్చానంటే నా నిత్య వ్యవహారాల పట్ల ధ్వని తప్ప బాబాకి, పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలకి ఏమీ చేసేవాడ్ని కాదు. మళ్ళీ ఒంగోలు వెళితే బాబుగుళ్లనే వుండేవాళ్లి!

ఒకసారి బెంగళూరులోనే చాలా కష్టపడి శ్రీగురువాలత్త పారాయణ చేశాను. ఆ రోజు రాత్రి పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు స్ఫుర్ధర్భవిచ్చారు. ఆయన సత్యంగం చేస్తున్నారు. తిరిగి వెళ్లేటప్పుడు ఆయన్ని ఆనుసరించి ఆయనను, “నిజంగా నాకు కనిపించారా? మీరేనా?!” అని అడిగాను. “ఆ ..నేనే!” అన్నారు. ఒకసారి పక్కకి పిలిచి కాళ్లమీద పడి, “అన్ని జన్మలలోనూ మీరు నాకు గురువుగా వుండండి మాస్టరుగారూ!” అని అడిగాను. “సరే!” అన్నారు. “నేను మిమ్మల్ని మర్మపోయినా మీరు నన్ను మరచిపోవద్దు” అనడిగితే, “సరే!” అన్నారు. కల ముగిసింది. నా గురువుగారు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారేనని నాకు తెలిసింది. కాసీ ఆ కల విలువ నాకప్పుడు తెలియలేదు. నా ఉద్యోగం,

నా వ్యవహారాల మీదే దృష్టి తప్ప ఒంగోలులో పున్నట్లు మనస్సువుండేది కాదు. కాసీ ఒంగోలు వెళ్లే మాత్రం నా మకాం పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల సమాచి దగ్గరే!

కొన్నాళ్లకు తిరిగి మళ్ళీ సమస్యలోచ్చాయి. చదువుకునే రోజుల్లో లాగానే నా ఆరోగ్యం దెబ్బతిన్నది. ఆసమయంలో విద్యానగర్ లో వేదక్కను, భావగాలని కలిశాను. తర్వాత పోనే ద్వారా నా బిషయం తెలియజేశాను. పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు శ్రీ సాయిలామ్మతము పారాయణ చెప్పారు. ఈసారి పారాయణ చేస్తుంటే ఆ గ్రంథంలో సంఘటనల్లో మనశ్శి భాగుచేయడానికి వున్నాయనిపించింది. నిజంగా అట అమ్మతము అన్న భావన వచ్చింది. నా ఆరోగ్యం చాలావరకు మెరుగైంది. నా నిత్యవిధులన్నీ ఆటంకం లేకుండా సాగుతున్నాయి. నేనిప్పుడు ఉద్యోగాల్లో దుబాయిలో వుంటున్నాను. నాకు పూజ్యశ్రీ అమ్మగారుతో పరిచయమైన దగ్గరమండి ‘గురుదంపతులే నా తల్లిదండ్రులు’ అన్న భావన కలిగింది.

2018 పిబువరి నెలలో నాగోలులో జరిగిన కల్యాచోత్సవం లో జరిగిన అనుభవాన్ని మీతో పంచుకుంటున్నాను.

మా అమ్మ విపరీతమైన మోకాలినొప్పితో భాద్ధపడుతూ వుండేది. అందువల్ల మోకాళ్ల ఆపరేషన్ చేయించాము. ఆపరేషన్ బాగానే జరిగినా తిరిగి కొన్నాళ్లకు మోకాళ్లతో విపరీతమైన మంట, నొప్పులు మొదలయ్యాయి.

ఒంగోలు, బిజయవాడ, బెంగళూరు -- అన్ని ఆసుపత్రులలోనూ చూపించాము. “సమస్య ఏమీ లేదు. అంతా భాగానే వుంది. మరి అంత భాద్ధపడుతున్నారంటే ఆ దేవుడే మిమ్మల్ని కాపాడాలి!” అని అన్నారు వైద్యులు. ప్రకృతివైద్యం, హోమియోపాతి.. ఇలా దేనివల్ల కూడా నయం కాలేదు.

అప్పుడు పిబువరి 9, 10 తేదీల్లో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల కల్యాచోత్సవం నాగోలులో పూజ్యశ్రీ అమ్మగారి సన్నిధిలో జరుగుతున్నదని తెలిసింది. బాబా చరిత్రలో ‘కేవలం వారి సన్నిధే జీవులకు స్ఫుర్తత చేకూర్చగలదు’ అని చెప్పినట్లు అదే వాక్యాన్ని విశ్వసించి వారిపై భారం వేసి, కల్యాచోత్సవానికి మా అమ్మాని తీసుకువచ్చాసు. పూజ్యశ్రీ అమ్మగారి సన్నిధికి వెళ్లినప్పటినుంచి వ్యాధి తగ్గముఖం పట్టింది. ఎప్పటినుండి నయం కాదని ఆశలు వదులుకున్న వ్యాధి ఆశ్చర్యంగా ఇఖ్యంది లేనంతగా తగ్గిపోయింది! తిరిగిపెచ్చాక మా అమ్మ హోయిగా ఏ బాధా లేకుండా వుంది. మేము ఈ రోజు హోయిగా ఇలా వున్నామంటే అది కేవలం వారి జక్కే!

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు, పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు నాముంచి కోరుకుంటున్న మార్పుని నాలో కలిగేలా అనురూపించమని, వారి పోదాల వద్ద ఎల్లప్పుడూ భక్తితో వుండేలా ఆశీర్వాదించమని ప్రార్థిస్తున్నాను.

జై సాయి మాస్టర్ !!

శ్రీ మల్లికార్ణున్,
బంగోలు

సాముఖాభా మాసపత్రిక

**దుఃఖాన్ని రూపుషుటకోవడమే
ఆధ్యాత్మికత!**

15వ హేచ్ తరువాయి

సాన్నిధ్యమైనా మనకు లభించాలి. లేకుంటే అట్టివాల సమగ్ర జీవిత చరిత్రలనైనా మనం పిలిశేలించాలి. మనకు పురుషులు నొచ్చుకోవాలి? అందుకని శ్రీ సాయిబాబా యొక్క సమగ్ర జీవిత చరిత్రను, బోధనూ ఆధ్యాత్మిక చేయడమేక్కటి వారిపట్ల ప్రేమను పొందడాలికిగాని, అట్టి ప్రేమతో వారిని సేవించడమేలా నొచ్చుకోవాలి? అందుకని శ్రీ సాయిబాబా యొక్క సమగ్ర జీవిత చరిత్రను, బోధనూ ఆధ్యాత్మిక చేయడమేక్కటి వారిపట్ల ప్రేమను పొందడాలికిగాని, అట్టి ప్రేమతో వారిని సేవించడాలికి గానీ ముఖ్యమాధవం. మహాశీలుల ప్రత్యక్ష సాన్నిధ్యం లభించడమేంతో కష్టమౌధ్యం. మనకు తారసిభ్రినవారు అంతటి మహాశీలులోనో కాదో తెలియడమే నొచ్చుకొదు. తెలియకున్నా ప్రయత్నించి వారిని విశ్వసించాలని తలచటం బ్రాంషి మాత్రమేనని యొందలి అనుభవాలో నిరూపిస్తాయి. శ్రీ సాయి వంటి సద్గురువులను పై దెవ్మిన శీతిన సేవిస్తాంటి వారి దర్శన ఆశీస్తులు ఈనాటకి ప్రత్యక్షంగా లభించగలవని యొందలి అనుభవాలో నిరూపిస్తాయి.

ఈ రహస్యం తెలుసుకోవడానే భజన జపాదులు చేయటంతో సంతృప్తి పడడం వామరులు వైద్యర్థంథాన్ని మాచి తమకు తాము మందు వేసుకున్నట్టి. ఈత రానివారు సమర్పించున్న ఈతగాని సహాయం లేకుండానే నబిలో దూకి ఈత నేర్చు సాహసించినట్టి. ఈనాడు మనమీ సత్యాన్ని గుర్తించడం లేదు కనుకనే దేశంలో యెన్ని భజన సమాజాలున్నా వాటిలో ఒక్కరూ ఆధ్యాత్మికంగా పైస్తూయికి వోవడం

కన్నించడం లేదు. సమాజంలో భక్తి విశ్వాసాలు వెనుకబడుతూనే ఉన్నాయి. అలా వెనుకబడుడుండా వుండడానికి ఆధ్యాత్మిక చక్కవర్తియైన సాయిని సేవించుకుండాం! ●

స్తాపించినా యా పట్టాన్ని మాత్రం యా అద్యతమైన సాయి శీలకు ఐశ్వర్యంగా యిష్టప్రేకీ మంబిరంలో శ్రద్ధగా పూజిస్తారు. సాయి చెల్లించిన పన్ను చాలా మహిమ గలది. ●

**సత్యాగ్రామ పల్ల మంచి
ఎప్పుడూ వుంట!**

16వ హేచ్ తరువాయి

మతబోధనలను మనం విశ్వసించి, మత సంబంధమైన కొర్కెలు చేప్రే ఇహనికేకాక పరానికి కూడ ఫలితం కల్పిస్తుంది.

వసవాసానికి బయలుదేలిన శ్రీరామచంద్రమూర్తిని కొసల్యాదేవి -

**తీస్తి॥ యం వింయసి ధర్మం
త్సం ధృతాప్తి నియమేస చ ।
సవై రాఘవ శాహ్యల
ధర్మ స్తో మభిరక్తతు॥**

-అని ఆశీర్విస్తుంది. ఆయన ఏ ధర్మాన్ని అనుష్టిస్తున్నాడో ఆ ధర్మమే ఆయనను కొపాడుతుందని ఆ తల్లి విశ్వసించింది. ధర్మాన్ని మనం రక్షిస్తే ధర్మం మనల రక్షిస్తుంది. ఈశ్వర రాజ్యంలో చెలామణి అయ్యె కానులే ధర్మం. ●

**శ్రీ సాయిబాబా ప్రసాదించిన
పన్న కథ**

17వ హేచ్ తరువాయి

ఆశ్చర్యం. తర్వాత దాని స్థానంలో ఒక చక్కని పాలరాతి సాయి విగ్రహం

వారాతలాపము

18వ హేచ్ తరువాయి

అబుహారేసు అనే సత్పురుషునితిఱక మహాత్ముడు “నాతో రా సీకు మాయ యొక్క సంపూర్ణ స్వరూపాన్ని చూపిస్తాను” అని చెప్పాడు. ఆతసిని ఎముకలు, మలమూత్రాలు, చింకి గుడ్లలు మొదలైన పదార్థాలును ప్రదేశాలికి తీసుకుని వెళ్లి ఇలా అన్నాడు:

“సీవు చూస్తున్న ఆ పుర్తెలు పూర్వము ఎవరు తృప్తి, రసర్వలతో వుండి పున్నారో వారివి. ఇప్పుడు వారి పుర్తెలు మాత్రమే ఖిగిలాయి. ఇవి కూడా కాలాంతరంలో నశించివేతాయి, ఎంతో రుచిగా వుండి, ఎంతో ప్రయత్నంతో కష్టపడితే గాని, తయారుగాని, దీర్ఘకసి ఆహారపదార్థాలాన్ని ఈ మలరూపాన్ని పొందాయి. ఎన్నో అమూల్యమైన పన్స్తాలు జక్కడ బిలిగిన గుడ్లలుగా పడిపున్నాయి. వాపొనాలకు ఉపయోగించే గుణ్ణలు, ఏనుగులు ఈ ఎముకల రూపంలోనే ఖిగిలిపున్నాయి. మాయకు ఆరంభాన్ని, అంతాన్ని జక్కడే చూడవచ్చు.”

- వశశిం

జై సాయి మాస్టర్!

శ్రీ ‘సాయిబాబా’ పాతకులకు విజ్ఞాప్తి

పూర్వ జ్యోతి మాస్టరుగాల దివ్య బోధనలను, వివిధ మహాత్మల గూల్చిన విషయ విశేషములు, ఇంకా ఇతరములైన ఎన్నో ఆధ్యాత్మిక, విజ్ఞాన విషయాలను పలించడం ద్వారా పూజ్యోతి మాస్టరుగాల సాన్మాద్యాన్మా అనుభవిస్తూ, ఆనందిస్తున్న ‘సాయిబాబా’ మాసపత్రిక పాతకులకు కృతజ్ఞతాపూర్వక సమస్యారములు.

పూజ్యోతి భరద్వాజ మాస్టరుగాల 80వ జన్మాదిన సందర్భంగా శ్రీ మాస్టరుగాలతో భక్తులకు గల అనుభవాలను అక్షోభ్యరు 2017 సంచిక నుండి ధారావాహికంగా ప్రచురిస్తున్నాము. కనుక పాతకులు పూజ్యోతి మాస్టరుగాలతో తమకుగల అనుభవాలను పత్రికకు పంపవలసినదిగా ప్రార్థన.

అదే విధంగా శ్రీ సాయినాథునితో తమకుగల అనుభవాలను గూడా పంపవలసినదిగా ప్రార్థన.

పూజ్యోతి మాస్టరుగాలతో గల అనుభవాలను ‘ఆచార్యుని అధ్యతలీలలు’ అను శీర్షికకు, శ్రీ సాయినాథునితో గల అనుభవాలను ‘ద్వారకామాయ అనుభవమండపము’ అను శీర్షికకు పంపగలరని మనమి.

ఇట్లు
ఎడిటర్.

SRI GURUPADUKA PUBLICATIONS,
C/O SRI MANGA BHARADWAJA TRUST,

Regd. Office: Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar, Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 68
Phone : +91 - 74160 41550

పీరమ్ పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భద్రీద్వాజ మాస్టరుగాలచే రచించబడిన అపూర్వ ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక గ్రంథములు

శ్రీ సాయి లీలామృతం-శ్రీ గురు చరిత్ర	450-00	ఇతర ప్రమాదాలు
శ్రీ సాయిబా జీవిత చరిత్ర	90-00	
శ్రీ సాయి లీలామృతము	99-00	మహాత్మల ముద్దువిడ్డడు
శ్రీ గురు చరిత్ర	99-00	ఆవధాత చివటం అమ్మ
శ్రీ సాయి సన్నిధి	120-00	శ్రీ నిద్ధారూఢ స్వామి చరిత్ర
శ్రీ సాయి మాస్టర్ ప్రవచనములు	125-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్పృతులు
శ్రీ సాయినాథ ప్రబోధామృతము	80-00	మరో నందదీపం
సాయినాథ పూజ	40-00	ఆచార్య అమృత లేఖావళి
సాయినాథ స్ఫవనమంజరి	10-00	భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ
శిరిడి ఆరతులు	15-00	బాలల శ్రీ సాయి లీలామృతము
సాయిబాను సేవించడమెందుకు	10-00	మహాపురుషుడు
సత్కంగము-భజన	5-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్పృతులు (2)
శిరిడి కైత సందర్భము	40-00	బాలల శ్రీ సాయి సన్నిధి
విజ్ఞాన వీచికలు	99-00	BOOKS IN ENGLISH
పరిప్రశ్న	99-00	Sai Baba the Master
మతమెందుకు?	50-00	Sree Guru Charitra
ఏది నిజం?	50-00	Supreme Master(Swami Samartha)
ధ్యానయోగ సర్వస్యం	99-00	Sai Baba of Shiridi and His Teachings
బుధ్ధధ్యాన హృదయం	49-00	Life and Teachings of Hazarat Tajuddin Baba
దత్తావతార మహాత్ముం	75-00	Children's SaiBaba the Master
సంహితాయన గురు ద్విసాహస్రి	128-00	BOOKS IN OTHER LANGUAGES
పురుషమాక్త రహస్యం	40-00	Sadguru Sai Baba(Hindi)
సాయిసూక్తి-ఆచార్యవాణి	10-00	Sai Leelamrutham(Kannada)
శ్రీ పాకలపాటి గురువుగారు	49-00	Sai Baba Jeevitha Charitham(Malayalam)
అవధాత శ్రీ చీరాల స్వామి	49-00	Sai Baba Leelamrutham(Tamil)
అవధాత శ్రీ వెంకయ్యస్వామి	70-00	Sri Guru Charitra (Hindi)
శ్రీ ఆనందమాయి అమ్మ	49-00	Swami Samartha (Kannada)
టిబెట్ యోగి మిలారేపా చరిత్ర	80-00	Sri Guru Charitra(Kannada)
శ్రీ హజరత్ తాజుద్దీన్ బాబా చరిత్ర	49-00	Shiridi Aarathi(Tamil)
స్వామి సమర్థ(అక్కల్సైట్ స్వామి)	49-00	Stavana Manjari(Tamil)
మనము-మన సంస్కరితి	70-00	Tibet Yogi Milarepa Jeevitha Charitra(kannada)
		Sri Sainath Prabodhamruthamu (Kannada)
		65-00

SRI GURUPADUKA PUBLICATIONS, c/o SRI MANGA BHARADWAJA TRUST,

Regd. Office: Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar, Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 68

Phone : +91 - 74160 41550

Branch Office: Kondaiah Bunk Street, Kothapet, Ongole, Prakasam Dt., Andhra Pradesh.

Phone: 08592 233271

Send DD in favour of "Sri Manga Bharadwaja Trust(Publications)", payable at Hyderabad or Ongole.

ఖాలా

శ్రీ గురుచలాం

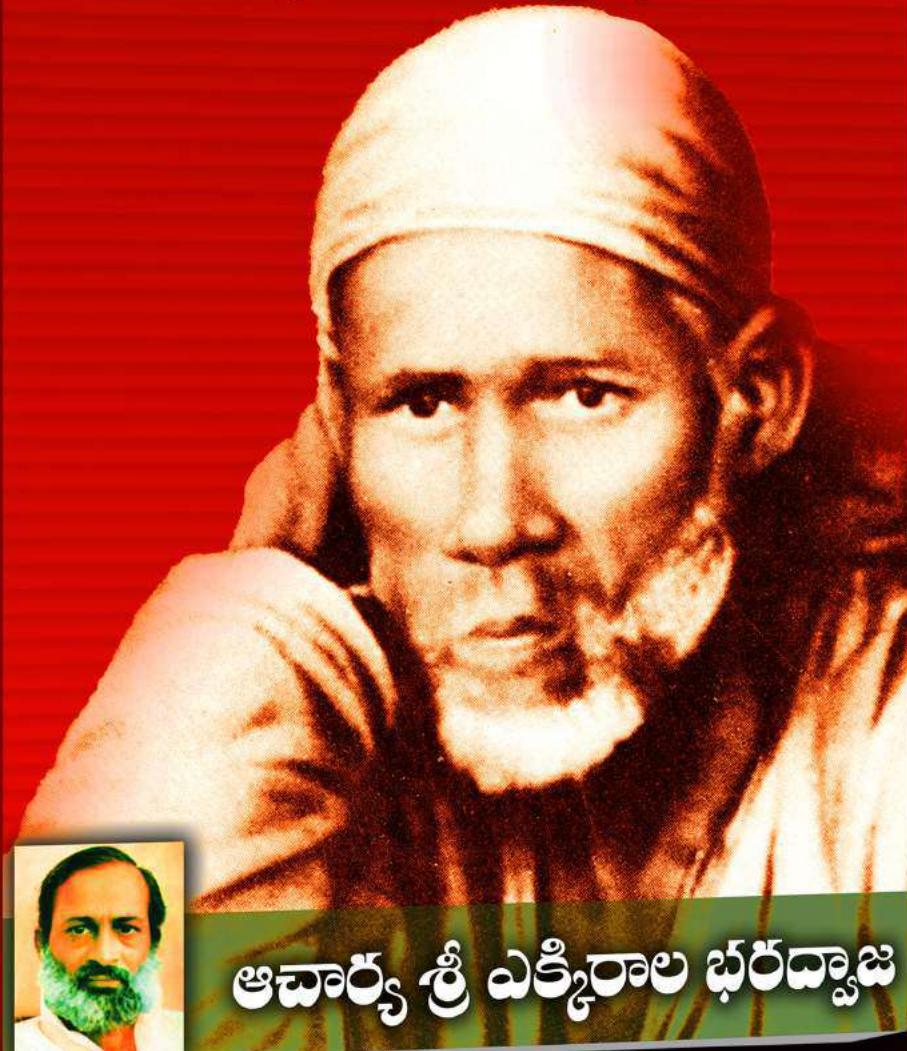
శ్రీవుణ అడిటం వేదవణ

Date of Publication: 21st of each month. Permitted to post: 23rd, 24th, 25th and 26th of each month.

Edited, Printed and Published by Dr. R.S. Sasidhar, Ph.D. trustee of Sri Manga Bharadwaja Trust,
Ongole - 523002. Postal Registration Number : Prakasam/16/2021-2023, Regd.No. 37926/83.

శ్రీ నాయ లీలామృతము

శ్రీ నాయబాబు జీవిత చరిత్ర నిత్య పారాయణ గ్రంథము

ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

‘శ్రీ నాయలీలామృతము’

మహాగ్రంథ కృతజ్ఞతార్పన మహాత్మ వము

09TH MAY, 2021

IF UNDELIVERED, PLEASE RETURN TO: SRI MANGA BHARADWAJA TRUST, KONDAIAH BUNK STREET,
KOTHAPETA, ONGOLE, PRAKASAM DT., A.P. - 523002.